

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

9 iunie 2021 *

„Funcție publică – Personalul BCE – Rambursarea cheltuielilor medicale și a cheltuielilor școlare – Falsificare – Procedură disciplinară – Concediere – Procedură penală – Clasare – Achitare – Competența Comitetului executiv – Securitate juridică – Prescrierea acțiunii disciplinare – Adagiu potrivit căruia penalul ține în loc procedura disciplinară – Prezumția de nevinovăție – Imparțialitatea comisiei de disciplină – Eroare de drept – Forța probantă a elementelor de probă – Termen rezonabil – Proportionalitatea sancțiunii – Intensitatea controlului jurisdicțional – Răspundere”

În cauza T-514/19,

DI, reprezentat de L. Levi, avocată,

reclamant,

împotriva

Băncii Centrale Europene (BCE), reprezentată de F. Malfrère și F. von Lindeiner, în calitate de agenți, asistați de B. Wägenbaur, avocat,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE și pe articolul 50a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene prin care se urmărește, în primul rând, anularea deciziilor BCE din 7 mai 2019 de concediere a reclamantului fără preaviz pentru motive disciplinare și din 25 iunie 2019 prin care se refuză redeschiderea procedurii, în al doilea rând, dispunerea reintegrării sale începând de la 11 mai 2019 și, în al treilea rând, repararea prejudiciului moral pe care pretinde că l-ar fi suferit ca urmare a acestor decizii și din cauza duratei procedurii disciplinare,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus din domnul S. Gervasoni, președinte, domnii L. Madise și P. Nihoul, doamna R. Frendo (raportoare) și domnul J. Martín y Pérez de Nanclares, judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 9 octombrie 2020,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

I. Istoricul litigiului

- 1 Reclamantul, DI, a integrat personalul Băncii Centrale Europene (denumită în continuare „BCE” sau „banca”) în anul 1999. El exercita funcția de asistent principal informatician, încadrat în gradul de salarizare D, atunci când a făcut obiectul unei proceduri disciplinare privind cereri de rambursare, în primul rând, a unor facturi pentru prestații de fizioterapie, în al doilea rând, a unor chitanțe pentru cheltuieli de farmacie și, în al treilea rând, a unor facturi pentru meditații.
- 2 Prin mai multe note eșalonate între 13 decembrie 2013 și 23 noiembrie 2015, societatea care gestionează regimul de asigurări de sănătate al BCE (denumită în continuare „societatea A”) a informat-o pe aceasta cu privire la două serii de fapte. Pe de o parte, reclamantul i-ar fi prezentat în mod nelegal spre rambursare facturi de fizioterapie, deși acestea au fost furnizate de B, o esteticiană, și, pe de altă parte, i-ar fi solicitat de asemenea rambursarea unor chitanțe false pentru cheltuieli de farmacie.
- 3 La 14 mai 2014, BCE a denunțat Staatsanwaltschaft Frankfurt am Main (Ministerul Public din Frankfurt am Main, Germania, denumit în continuare „Ministerul Public”) faptele privind rambursarea facturilor de fizioterapie.
- 4 Prin decizia din 21 octombrie 2014, Comitetul executiv al BCE a decis să îl suspende pe reclamant din funcție și să rețină, pentru o perioadă maximă de patru luni, 30 % din salariul său de bază începând cu luna noiembrie a anului 2014. Această decizie era motivată de informațiile furnizate de societatea A și de necesitatea de a proteja ancheta penală și măsurile disciplinare.
- 5 La 23 ianuarie 2015, BCE a comunicat Ministerului Public informațiile suplimentare pe care societatea A i le furnizase în ceea ce privește cererile de rambursare a chitanțelor de farmacie.
- 6 După audierea reclamantului la 3 februarie 2016, Direcția Generală (DG) „Resurse umane, buget și organizare” a BCE a întocmit, la 8 septembrie 2016, un „Raport privind o eventuală neîndeplinire a obligațiilor profesionale” (denumit în continuare „raportul nr. 1”), în temeiul articolului 8.3.2 din Regulamentul BCE privind personalul (denumit în continuare „Regulamentul privind personalul”). Acest raport reținea două serii de fapte împotriva reclamantului. În primul rând, de la 12 noiembrie 2009 până la 29 septembrie 2014, reclamantul ar fi prezentat societății A 86 de facturi referitoare la ședințe de fizioterapie prestate de B în beneficiul soției sale, al copiilor lor, precum și al lui însuși, în cuantum de 61 490 de euro, pentru care ar fi obținut o rambursare de 56 041,09 euro, deși B nu era fizioterapeută, ci esteticiană. În al doilea rând, între luna februarie a anului 2009 și luna septembrie a anului 2013, reclamantul ar fi prezentat de asemenea în mod fraudulos societății A chitanțe de farmacie manuscrise în cuantum total de 21 289,08 euro, din care aceasta ar fi rambursat 19 427,86 euro.
- 7 La 12 septembrie 2016, Ministerul Public a întocmit un rechizitoriu prin care reclamantul a fost inculpat în mod oficial și prin care a fost trimis în judecată penală pentru infracțiunea de înșelăciune, în sensul articolului 263 alineatul (1) din Strafgesetzbuch (Codul penal german), și de fals în înscrisuri, în temeiul articolului 267 din același cod, pentru că a solicitat în mod nejustificat rambursarea a 71 de facturi pentru tratamente de fizioterapie. În același rechizitoriu, Ministerul Public a clasat cauza, în conformitate cu articolul 154 din Strafprozessordnung (Codul de procedură penală german), sub aspectul referitor la chitanțele de farmacie, în măsura în care faptele imputate necesitau încă măsuri de cercetare judecătorească de anvergură.

- 8 La 18 noiembrie 2016, responsabilul-șef pentru servicii al BCE, „acționând în numele Comitetului executiv”, a deschis o procedură disciplinară împotriva reclamantului pentru o neîndeplinire prezumată a obligațiilor sale profesionale care necesită sesizarea comisiei de disciplină și i-a solicitat acesteia din urmă să emită un aviz în conformitate cu articolul 8.3.15 din Regulamentul privind personalul. Această procedură deschisă având în vedere raportul nr. 1 privea faptele referitoare la facturile de fizioterapie și la chitanțele de farmacie.
- 9 Comisia de disciplină a schimbat mai multe scrisori cu reclamantul și l-a audiat la 13 februarie 2017.
- 10 La 5 septembrie 2017, DG „Resurse umane, buget și organizare” a BCE a întocmit un al doilea „Raport privind o eventuală neîndeplinire a obligațiilor profesionale”, în temeiul articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul (denumit în continuare „raportul nr. 2”). Acest raport privea facturile pentru meditații pentru cei doi copii ai reclamantului a căror rambursare a solicitat-o în temeiul articolului 3.8.4 din Regulamentul privind personalul în anii 2010, 2012 și 2014 și, din nou, în luna ianuarie a anului 2017. Potrivit acestui raport, exista o suspiciune rezonabilă că facturile emise de profesoara particulară C pentru meditații nu erau sincere și veritabile.
- 11 Având în vedere raportul nr. 2, responsabilul-șef pentru servicii, „acționând în numele Comitetului executiv”, a decis, la 19 septembrie 2017, să extindă la aceste fapte mandatul comisiei de disciplină.
- 12 La 12 octombrie 2017, BCE a denunțat Ministerului Public aspectul cauzei referitor la facturile pentru meditații.
- 13 Comisia de disciplină i-a audiat pe reclamant și pe soția sa la 17 octombrie 2017.
- 14 La 18 octombrie 2017, o secție penală a Landgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Regional din Frankfurt am Main, Germania) a achitat reclamantul de acuzațiile referitoare la facturile de fizioterapie pentru „motive de fapt”, întrucât instanța a dobândit convingerea, „la finalul ședinței [...], că faptele imputate în rechizitoriu nu [erau] dovedite”.
- 15 La 11 aprilie 2018, comisia de disciplină și-a prezentat avizul. Mai întâi, aceasta a considerat că neautenticitatea facturilor de fizioterapie nu era suficient dovedită, dar că reclamantul știa că B nu era fizioterapeută, ci esteticiană, sau că ar fi trebuit cel puțin să își pună întrebări cu privire la calificarea sa. În continuare, comisia de disciplină a considerat că faptele aflate la originea criticilor privind prezentarea chitanțelor de farmacie și facturile pentru meditații nu erau suficient dovedite și că procedura trebuia închisă în această privință, sub rezerva redeschiderii acesteia în cazul în care ar fi prezentate noi probe. Având în vedere ceea ce precedă, comisia de disciplină a recomandat aplicarea în privința reclamantului a unei sancțiuni care constă într-o reducere temporară a salariului de 400 de euro pe lună pe o perioadă de 12 luni.
- 16 După ce reclamantul și-a prezentat observațiile cu privire la avizul comisiei de disciplină din 11 aprilie 2018, responsabilul-șef pentru servicii i-a notificat o decizie a Comitetului executiv din 10 iulie 2018 de a exercita în speță el însuși autoritatea disciplinară (denumită în continuare „decizia din 10 iulie 2018”).
- 17 Responsabilul-șef pentru servicii a notificat ulterior reclamantului un proiect de decizie a Comitetului executiv având ca obiect concedierea sa fără preaviz. A urmat un schimb de scrisori.
- 18 La 7 mai 2019, Comitetul executiv a decis concedierea reclamantului fără preaviz (denumită în continuare „decizia de concediere”).

- 19 În primul rând, Comitetul executiv a considerat, pe de o parte, că, „[t]imp de aproape cinci ani, [reclamantul] a manifestat o indiferență totală și persistentă cu privire la aspectul dacă [B] avea calificările necesare pentru a furniza servicii de fizioterapie, în pofida motivelor clare și obiective de a se interesa cu privire la calificările sale”, și, pe de altă parte, că a „ascuns în mod activ o parte din informații” societății A și BCE.
- 20 În al doilea rând, în ceea ce privește chitanțele de farmacie, în număr de peste 500, Comitetul executiv a apreciat că reclamantul nu putea să nu își fi dat seama că întocmirea lor sub o formă manuscrisă era foarte neobișnuită în Germania și că existau indicii obiective care dovedeau că nu erau sincere și veritabile.
- 21 În al treilea rând, în ceea ce privește facturile pentru meditații, Comitetul executiv a constatat printre altele că numărul fiscal care figura pe acestea era aproape identic cu cel menționat pe facturile de fizioterapie și că administrația financiară din Frankfurt am Main (Germania) a confirmat că nu era real. Comitetul executiv a observat de asemenea că adresa lui C indicată pe aceste facturi era la rândul său aproape identică cu cea a lui B. BCE a estimat, prin urmare, că era foarte improbabil ca reclamantul să nu fi sesizat aceste similitudini. În consecință, Comitetul executiv a considerat că reclamantul a prezentat în vederea rambursării facturi pentru meditații care nu erau sincere și veritabile.
- 22 Având în vedere tot ceea ce precedă, Comitetul executiv a arătat în esență că dreptul de a solicita rambursarea cheltuielilor medicale și pentru meditații nu însemna că membrii personalului puteau să nu țină seama de împrejurări care afectau eliberarea de facturi sau de chitanțe care erau de așa natură încât orice persoană rezonabil de prudentă și-ar fi pus întrebări cu privire la aspectul dacă aceste facturi sau chitanțe constituiau o documentație adecvată care să confere dreptul la rambursarea lor. În prezența unor asemenea împrejurări, Comitetul executiv a estimat că revenea membrilor personalului cel puțin sarcina de a informa în mod spontan administrația și de a coopera cu aceasta. Prin urmare, Comitetul executiv a ajuns la concluzia că reclamantul era vinovat, în primul rând, de încălcarea obligației sale de loialitate față de instituție, în al doilea rând, de neîndeplinirea obligației sale de a respecta valorile comune ale BCE și de a-și desfășura viața profesională și privată în acord cu statutul acesteia, în al treilea rând, de faptul că, în mod continuu, nu și-a îndeplinit obligația de a proteja interesele financiare ale instituției și, în al patrulea rând, de a fi riscat reputația băncii.
- 23 Între timp, la 30 aprilie 2019, Ministerul Public l-a informat pe reclamant că ancheta referitoare la facturile pentru meditații era închisă, în temeiul articolului 170 alineatul (2) din Codul de procedură penală, pentru motivul că nu existau suficiente suspiciuni pentru a declanșa acțiunea penală.
- 24 Prin scrisoarea din aceeași zi, înregistrată de BCE la 15 mai 2019, Ministerul Public a informat de asemenea BCE că această anchetă a fost clasată. În această scrisoare, Ministerul Public adăuga că cercetările au arătat că nu exista o înregistrare oficială a lui C și că numărul fiscal care figura pe facturile sale nu fusese atribuit. Cu toate acestea, Ministerul Public considera că nu se putea exclude că facturile în discuție să fi fost emise și plătite de persoana acuzată și că informațiile false pe care le conțineau puteau fi explicate prin „alte motive”.
- 25 Prin scrisoarea din 12 iunie 2019, reclamantul l-a informat pe responsabilul-șef pentru servicii cu privire la rezultatul procedurii desfășurate de Ministerul Public cu privire la facturile de meditații și a solicitat ca BCE să își revizuiască decizia de concediere.
- 26 Prin scrisoarea din 26 iunie 2019, responsabilul-șef pentru servicii l-a informat pe reclamant cu privire la decizia Comitetului executiv din 25 iunie 2019 de a nu redeschide procedura disciplinară (denumită în continuare „refuzul de redeschidere a procedurii”). Această decizie se întemeiază pe două motive. Mai întâi, BCE a arătat că Ministerul Public trebuia să cerceteze dacă faptele invocate constituiau o încălcare a dreptului penal german în raport cu criteriile de probă aplicabile procedurilor penale, în timp ce ea trebuia să cerceteze dacă faptele invocate constituiau o încălcare a propriilor norme în

materie de angajare având în vedere criteriile de probă diferite aplicabile procedurilor disciplinare. În continuare, aceasta a arătat că Ministerul Public a confirmat că nu exista o înregistrare oficială a lui C și că numărul fiscal care figura pe facturi nu era real.

II. Procedura și concluziile părților

- 27 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 18 iulie 2019, reclamantul a introdus prezenta acțiune.
- 28 BCE a depus memoriul în apărare la 8 noiembrie 2019.
- 29 La 22 ianuarie 2020, reclamantul a depus replica.
- 30 La 6 martie 2020, BCE a depus duplica.
- 31 La 7 iulie 2020, Tribunalul a invitat BCE, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii întemeiate pe articolul 89 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul de procedură al acestuia, să prezinte două înscrisuri. BCE a dat curs măsurii de organizare a procedurii în termenul stabilit.
- 32 La propunerea Camerei a patra, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură, să trimită cauza unui complet de judecată extins.
- 33 La propunerea judecătorei raportoare, Tribunalul (Camera a patra extinsă) a decis deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a adresat părților întrebări scrise, invitându-le să răspundă la acestea în ședință.
- 34 Reclamantul solicită Tribunalului:
- anularea deciziei de concediere și a deciziei de a nu redeschide procedura (denumite în continuare, împreună, „deciziile atacate”);
 - în consecință, dispunerea reintegrării sale în funcție începând de la 11 mai 2019, însoțită de toate drepturile financiare aferente și de publicitatea adecvată pentru restabilirea onoarei sale;
 - în orice caz, obligarea BCE să îl despăgubească pentru prejudiciul moral suferit pe care îl evaluează *ex æquo et bono* la 20 000 de euro;
 - obligarea BCE la plata cheltuielilor de judecată.
- 35 BCE solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată;
 - în măsura în care este necesar, citarea ca martor a reclamantului, a soției și a copiilor săi, precum și, eventual, a lui B, pentru a le audia în legătură cu facturile de fizioterapie sau, cel puțin, pentru a-l audia cu privire la acest aspect pe reclamant în calitate de parte în prezentul litigiu.

III. În drept

A. Cu privire la primul capăt de cerere, având ca obiect anularea deciziilor atacate

1. *Observații introductive*

- 36 În susținerea concluziilor sale în anulare, reclamantul invocă nouă motive. Având în vedere conținutul cererii introductive, este totuși necesar să se enumere zece, întemeiate:
- primul, pe necompetența autorului deciziilor atacate;
 - al doilea, pe încălcarea articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul și a principiului securității juridice;
 - al treilea, pe încălcarea adagiului „penalul ține în loc procedura disciplinară”, a principiului buneii administrări și a obligației de sollicitudine;
 - al patrulea, pe încălcarea articolului 8.3.7 din Regulamentul privind personalul și a principiului imparțialității, astfel cum este consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”);
 - al cincilea, pe o încălcare a dreptului la apărare;
 - al șaselea, pe erori vădite de apreciere;
 - al șaptelea, pe încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție și a articolului 48 din cartă;
 - al optulea, pe încălcarea termenului rezonabil și a obligației de sollicitudine;
 - al nouălea, pe încălcarea obligației de motivare;
 - al zecelea, formulat cu titlu subsidiar, pe încălcarea principiului proporționalității.
- 37 Cu toate acestea, este necesar să se examineze împreună al treilea și al șaptelea motiv de mai sus.
- 38 Pe de altă parte, BCE arată, în general, că numai primul motiv, întemeiat pe necompetența autorului actului, poate fi legat de cererea având ca obiect anularea refuzului de redeschidere a procedurii.
- 39 Cu toate acestea, trebuie arătat că, chiar dacă reclamantul își îndreaptă în esență criticile împotriva deciziei de concediere, al treilea și al șaptelea motiv, întemeiate în esență pe nerespectarea adagiului „penalul ține în loc procedura disciplinară” și pe încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție, sunt îndreptate în egală măsură împotriva refuzului de redeschidere a procedurii având în vedere decizia Ministerului Public de a închide ancheta privind facturile pentru meditații. În plus, în cazul în care decizia de concediere ar trebui anulată, refuzul de redeschidere a procedurii ar trebui să fie de asemenea anulat, pe cale de consecință și din motive de securitate juridică, pentru a elimina orice obstacol potențial în calea obligației BCE de a adopta, în conformitate cu articolul 266 TFUE, măsurile pe care le-ar implica executarea hotărârii.

2. Primul motiv, întemeiat pe incompetența autorului deciziilor atacate

- 40 În temeiul articolului 44 punctul (ii) din Condițiile de angajare a personalului BCE (denumite în continuare „Condițiile de angajare”), Comitetul executiv poate impune o concediere cu sau fără preaviz ca sancțiune disciplinară. Articolul 8.3.17 din Regulamentul privind personalul prevede însă că „responsabilul-șef pentru servicii, acționând în numele Comitetului executiv, pentru membrii personalului aflați în gradul de salarizare I sau inferior, [...] decide sancțiunea disciplinară cea mai adecvată”.
- 41 În speță, Comitetul executiv a adoptat deciziile atacate, în timp ce, potrivit reclamantului, acestea erau de competența responsabilului-șef pentru servicii, în temeiul delegării de competență prevăzute de articolul 8.3.17 din Regulamentul privind personalul.
- 42 Astfel cum arată însă BCE, la 10 iulie 2018, respectiv înainte de adoptarea deciziei de concediere, Comitetul executiv a luat decizia de a exercita el însuși puterea disciplinară față de reclamant (a se vedea punctul 16 de mai sus).
- 43 Reclamantul apreciază totuși că retragerea delegației către responsabilul-șef pentru servicii necesita consultarea prealabilă a comitetului pentru personal. Prin urmare, acesta consideră că, în lipsa unei asemenea consultări, decizia din 10 iulie 2018 era nelegală, cu consecința că Comitetul executiv a adoptat decizia de concediere în locul autorității competente din punct de vedere legal.
- 44 Pentru a justifica faptul că comitetul pentru personal ar fi trebuit să fie consultat, reclamantul arată, în primul rând, că decizia din 10 iulie 2018 constituia o modificare a Regulamentului privind personalul și că o asemenea modificare impune consultarea acestui comitet în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul de procedură al BCE și cu principiul paralelismului procedurilor.
- 45 Cu toate acestea, contrar celor susținute de reclamant, decizia din 10 iulie 2018 nu a abrogat articolul 8.3.17 din Regulamentul privind personalul. Astfel cum recunoaște el însuși în replică, această decizie nu l-a privit decât pe el și numai cauza în discuție. Așadar, aceasta are numai o aplicabilitate individuală.
- 46 Or, obligația de consultare a comitetului pentru personal este limitată la modificarea actelor cu aplicabilitate generală (Ordonanța din 9 noiembrie 2017, Bowles/BCE, T-564/16, nepublicată, EU:T:2017:816, punctul 48). Astfel, articolul 48 din Condițiile de angajare prevede că comitetul pentru personal „reprezintă interesele generale ale tuturor membrilor personalului în domeniul contractelor de muncă, al reglementărilor privind personalul și al remunerațiilor, al condițiilor de angajare, de muncă, de sănătate și de securitate în cadrul BCE, în domeniul protecției sociale și al sistemelor de pensii”. Pe de altă parte, potrivit articolului 49 din aceleași Condiții de angajare, „comitetul pentru personal este consultat înainte de orice modificare a prezentelor Condiții de angajare, a Regulamentului privind personalul și a chestiunilor conexe, astfel cum sunt definite la articolul 48 de mai sus”.
- 47 Reclamantul susține totuși, în al doilea rând, că, deși era singurul vizat de decizia din 10 iulie 2018, posibilitatea Comitetului executiv de a examina cazuri individuale are drept consecință faptul că articolul 8.3.17 din Regulamentul privind personalul nu poate fi considerat o dispoziție definitivă, ci o dispoziție care poate fi modificată discreționar de BCE. Or, în materie disciplinară, securitatea juridică și publicitatea ar fi indispensabile. În aceste condiții, reclamantul apreciază că ar fi prezentat o utilitate consultarea comitetului pentru personal.
- 48 Trebuie să se observe în această privință că Comitetul executiv este răspunzător pentru administrarea curentă a BCE în temeiul articolului 11.6 din Protocolul privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al BCE și că articolul 44 punctul (ii) din Condițiile de angajare îi recunoaște mai precis competența de a adopta decizii de concediere fără preaviz.

- 49 În aceste condiții, prin faptul că încredințează responsabilului-șef pentru servicii sarcina de a adopta decizii individuale de concediere „în numele Comitetului executiv”, articolul 8.3.17 din Regulamentul privind personalul se înscrie în cadrul puterii largi de apreciere de care dispun instituțiile Uniunii Europene pe plan intern pentru a se organiza în funcție de nevoile lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 mai 2005, Tralli/BCE, C-301/02 P, EU:C:2005:306, punctul 58). Or, deși principiul securității juridice, invocat de reclamant, impune administrației, atunci când adoptă norme, să le redacteze așa încât ele să fie suficient de clare pentru ca justițiabilii să își poată cunoaște fără ambiguitate drepturile și obligațiile și astfel să ia decizii în consecință, acest principiu nu impune BCE să restrângă puterea de apreciere de care dispune pentru a se organiza (a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 septembrie 2019, US/BCE, T-255/18, nepublicată, EU:T:2019:680, punctul 90). Prin urmare, principiul securității juridice nu se opune ca articolul 8.3.17 menționat mai sus să fie interpretat în sensul că deciziile responsabilului-șef pentru servicii în materie le exprimă pe cele ale Comitetului executiv, care își asumă pe deplin răspunderea și căruia îi sunt imputabile din punct de vedere juridic.
- 50 Pe de altă parte, normele unei bune administrări în materie de gestionare a personalului presupun, desigur, ca repartizarea competențelor în cadrul BCE să fie clar definită și publicată în mod corespunzător (Hotărârea din 9 iulie 2008, Kuchta/BCE, F-89/07, EU:F:2008:97, punctul 62). În speță, articolul 8.3.17 din Regulamentul privind personalul este publicat, iar BCE a justificat alegerea de a nu face publică decizia din 10 iulie 2018 în interesul reclamantului, pentru a-i proteja reputația într-un moment în care nu se putea anticipa rezultatul final al procedurii disciplinare. În plus, reclamantul a primit notificarea acestei decizii și a fost astfel informat cu privire la aceasta.
- 51 În consecință, decizia Comitetului executiv de a exercita în mod direct puterea disciplinară în cazul individual al reclamantului nu conduce la o modificare a Regulamentului privind personalul care ar fi necesitat consultarea comitetului pentru personal din motive de securitate juridică și de publicitate, după cum pretinde reclamantul.
- 52 De altfel, trebuie arătat că reclamantul nu a fost privat de nicio garanție. Dimpotrivă, exercitarea colegială a unei competențe, precum în speță, oferă, în principiu, o mai mare protecție destinatarilor măsurilor care trebuie adoptate decât o competență exercitată de o singură persoană (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2019, GE Healthcare/Comisia, T-783/17, EU:T:2019:624, punctul 182).
- 53 Așadar, primul motiv nu este fondat.

3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul și a principiului securității juridice

- 54 Articolul 8.3.2 a treia liniuță din Regulamentul privind personalul prevede că „[p]rocedura disciplinară trebuie inițiată în termen de cel mult cinci ani de la producerea faptelor și în anul descoperirii lor, cu excepția cazurilor de abatere gravă care poate conduce la concediere, ipoteză în care termenele sunt de 10 ani și, respectiv, de un an”.
- 55 Reclamantul susține că faptele erau prescrise în temeiul acestei dispoziții ca urmare a expirării termenului de un an de la descoperirea faptelor.

a) Cu privire la caracterul obligatoriu sau nu al termenului de un an

- 56 BCE susține că termenul de un an prevăzut la articolul 8.3.2 din Regulamentul privind personalul nu este imperativ. Aceasta susține că, potrivit jurisprudenței, depășirea unui termen nu ar determina anularea unui act decât dacă este nerezonabil, în sensul că ar afecta dreptul la apărare, ceea ce reclamantul nu ar pretinde.

- 57 Deși este prezentat cu titlu subsidiar, acest argument trebuie examinat în primul rând.
- 58 Trebuie amintit, în această privință, că un termen de prescripție are drept funcție să asigure securitatea juridică și că această cerință fundamentală se opune ca administrația să poată întârzia la nesfârșit exercitarea competențelor sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iunie 2004, François/Comisia, T-307/01, EU:T:2004:180, punctele 45 și 46, și Hotărârea din 8 martie 2012, Kerstens/Comisia, F-12/10, EU:F:2012:29, punctele 122 și 123). În consecință, în prezența unor dispoziții care stabilesc termene de prescripție pentru deschiderea unei proceduri disciplinare, orice considerație legată de un termen rezonabil trebuie înlăturată (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 13 noiembrie 2014, Nencini/Parlamentul, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, punctele 52-54, și Hotărârea din 18 iunie 2008, Hoechst/Comisia, T-410/03, EU:T:2008:211, punctul 224). Deși s-a admis că termenele în materie disciplinară nu sunt peremptorii, nu s-a statuat astfel decât în cazul celor referitoare la desfășurarea procedurii (Hotărârea din 17 martie 2015, AX/BCE, F-73/13, EU:F:2015:9, punctul 174; a se vedea de asemenea, în ceea ce privește termenele menționate în secțiunea 5 din anexa IX la Statutului funcționarilor Uniunii Europene, Hotărârea din 8 martie 2012, Kerstens/Comisia, F-12/10, EU:F:2012:29, punctul 124), iar nu în cazul celor privind declanșarea sa.
- 59 Prin urmare, BCE susține în mod eronat că termenul de prescripție de un an prevăzut la articolul 8.3.2 din Regulamentul privind personalul nu este imperativ.
- 60 Cu toate acestea, BCE susține că faptele nu erau prescrise în speță.

b) Cu privire la aspectul dacă faptele erau prescrise

1) Cu privire la noțiunea de „descoperire a faptelor”, care determină curgerea termenului de prescripție de un an

- 61 BCE arată că, potrivit articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul, termenul de prescripție de un an începe să curgă numai de la descoperirea faptelor. Prin urmare, trebuie să se stabilească ce acoperă această noțiune.
- 62 În această privință, din articolul 8.3.15 din Regulamentul privind personalul rezultă că misiunea comisiei de disciplină constă în special în cercetarea și în stabilirea faptelor cât mai minuțios posibil. În plus, potrivit articolului 8.3.14 din regulamentul menționat, comisia respectivă poate solicita unuia dintre membrii săi să efectueze investigații suplimentare în cazul în care consideră că informarea sa nu este suficientă. Rezultă că obiectul procedurii disciplinare constă în determinarea definitivă a faptelor și în stabilirea acestora la finalul unui proces contradictoriu.
- 63 Prin urmare, noțiunea de descoperire a faptelor nu poate impune o cunoaștere precisă și circumstanțiată a tuturor faptelor care constituie o încălcare disciplinară (a se vedea prin analogie Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Evropaiki Dynamiki/Comisia, C-469/11 P, EU:C:2012:705, punctul 37). În plus, această noțiune nu impune ca faptele să fie stabilite definitiv, întrucât descoperirea lor face trimitere la cunoașterea lor, iar nu la dovedirea lor (a se vedea prin analogie Ordonanța din 27 aprilie 2017, CJ/ECDC, T-696/16 REV și T-697/16 REV, nepublicată, EU:T:2017:318, punctul 39).
- 64 Așadar, trebuie să se admită, astfel cum susține banca, că descoperirea faptelor în sensul articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul se situează la momentul la care faptele cunoscute sunt suficiente pentru a permite o apreciere *prima facie* a existenței unei neîndepliniri a obligațiilor profesionale, care depinde la rândul său de obligațiile potențial încălcate și de cerințele inerente fiecăreia dintre ele. De altfel, reclamantul nu contestă în mod real această interpretare.

- 65 Cu toate acestea, trebuie înlăturat de la bun început argumentul BCE întemeiat pe faptul că, date fiind consecințele grave legate de expirarea termenului de prescripție, momentul de la care începe să curgă acesta trebuie să fie cert pentru a garanta securitatea juridică.
- 66 În această privință, trebuie arătat că termenele de prescripție urmăresc să garanteze securitatea juridică mai curând a persoanelor susceptibile să fie urmărite decât pe cea a autorității de urmărire (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 noiembrie 2014, Nencini/Parlamentul, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, punctul 52). În plus, noțiunea de „descoperire a faptelor” utilizată de BCE la articolul 8.3.2 din Regulamentul privind personalul prezintă ea însăși un anumit grad de incertitudine. În sfârșit, trebuie amintit că principiul securității juridice nu impune previzibilitatea consecințelor oricărui act cu o certitudine absolută în raport cu dispozițiile aplicabile (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 septembrie 2013, Hansa Metallwerke și alții/Comisia, T-375/10, nepublicată, EU:T:2013:475, punctul 51 și jurisprudența citată). Este suficient ca acestea să fie previzibile într-o măsură rezonabilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctul 42), fără a aduce atingere controlului instanței Uniunii.
- 67 Acestea fiind precizate, trebuie să se examineze *in concreto* dacă faptele erau efectiv prescrise în speță.

2) Cu privire la eventuala prescriere a procedurii disciplinare referitoare la facturile de fizioterapie

- 68 Reiese din dosar că societatea A a comunicat BCE, la 13 și la 18 decembrie 2013, informații privind posibile fraude ale reclamantului în ceea ce privește rambursarea facturilor de fizioterapie. Ulterior, aceasta i-a furnizat precizări suplimentare la 20 februarie, la 20 martie, la 27 mai, la 13 iunie, la 15 iulie și la 13 și 21 octombrie 2014.
- 69 BCE susține că informațiile menționate la punctul 68 de mai sus, furnizate de societatea A, nu pot constitui „descoperirea faptelor”, întrucât, în calitate de asigurător, aceasta putea avea un interes personal să invoce caracterul nejustificat al rambursărilor efectuate în favoarea reclamantului și că, prin urmare, informațiile sale trebuiau abordate cu prudență.
- 70 Cu toate acestea, din dosar nu reiese că BCE ar fi primit informațiile de la societatea A cu rezerva pe care o implică o suspiciune de conflict de interese.
- 71 Dimpotrivă, dintr-un raport al societății A din 20 noiembrie 2014 reiese că BCE a considerat, încă din luna decembrie a anului 2013, că primele informații furnizate de societatea menționată erau suficiente pentru a iniția propriile proceduri statutare prevăzute în caz de suspiciune de fraudă.
- 72 În plus, pe baza informațiilor obținute de la societatea A, BCE a denunțat Ministerului Public faptele privind rambursarea facturilor de fizioterapie la 14 mai 2014 (a se vedea punctul 3 de mai sus).
- 73 De asemenea, potrivit raportului din 20 noiembrie 2014, BCE solicitase societății A, la 17 noiembrie 2014, să inițieze pregătirile pentru a obține restituirea sumelor rambursate reclamantului pentru cheltuielile sale de fizioterapie și de farmacie, aceasta având în vedere volumul considerabil de cereri de rambursare potențial frauduloase.
- 74 În sfârșit, informațiile comunicate de societatea A erau însoțite de mărturii și de alte documente care le susțineau și le făceau astfel credibile.
- 75 BCE arată de asemenea că informațiile obținute de la societatea A erau fragmentate în comparație cu cererile de rambursare care s-au eșalonat pe o perioadă de aproximativ cinci ani.

- 76 Cu toate acestea, prin raportul său din 13 octombrie 2014, societatea A a semnalat BCE un total de 91 de facturi de fizioterapie în cuantum global de 56 041,09 euro, ceea ce nu poate fi considerat o informație fragmentată, întrucât acest cuantum corespunde celui indicat în decizia de concediere.
- 77 În plus, raportul din 13 octombrie 2014 a determinat BCE să ia decizia de a suspenda reclamantul din funcție începând cu 21 octombrie 2014 (a se vedea punctul 4 de mai sus).
- 78 BCE susține, desigur, că, potrivit articolului 46 din Condițiile de angajare, o suspendare poate fi decisă „în cazul unei acuzații privind o neîndeplinire gravă a obligațiilor”, care ar necesita un nivel probatoriu inferior celui al unei „descoperiri a faptelor” în sensul articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul.
- 79 Cu toate acestea, Comitetul executiv și-a motivat decizia de suspendare a reclamantului prin împrejurarea că, ținând seama de informațiile furnizate de societatea A, existau elemente suficient de precise și de pertinente care permiteau să se considere fie că acesta a falsificat facturile în discuție, fie că era cel puțin conștient de neautenticitatea lor. Având în vedere aceste elemente, Comitetul executiv a considerat că, dacă s-ar dovedi stabilite, aceste fapte ar constitui o încălcare gravă a obligațiilor persoanei interesate și că trebuia menținută în special posibilitatea de a lua măsuri disciplinare.
- 80 De asemenea, deși banca a justificat decizia de suspendare prin elemente pe care ea însăși le-a calificat drept suficient de precise și de pertinente pentru a prezuma existența unei încălcări grave pasibile de proceduri disciplinare, elementele de probă respective furnizate de societatea A erau în mod necesar suficiente pentru a constitui „descoperirea faptelor” în sensul articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul, astfel cum s-a reținut la punctul 64 de mai sus.
- 81 Rezultă că, în măsura în care faptele dezvăluite BCE de către societatea A în luna octombrie a anului 2014 erau suficiente pentru a intra sub incidența noțiunii de descoperire a faptelor în sensul articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul, trebuie înlăturate celelalte argumente ale BCE potrivit cărora, pentru deschiderea procedurii disciplinare, ar fi fost rezonabil să aștepte ca autoritățile judiciare germane să colecteze informații mai ample, printre altele în urma unei percheziții, sau să aibă posibilitatea de a consulta dosarul Ministerului Public pentru a identifica în cuprinsul acestuia elemente adiționale. În orice caz, presupunând chiar că BCE ar fi considerat că are nevoie de elemente suplimentare pentru a angaja procedura disciplinară, ea ar fi putut să o inițieze și să o suspende în așteptarea rezultatelor procedurii penale. Astfel, chiar dacă nicio dispoziție în vigoare în cadrul BCE și niciun principiu general nu impunea această suspendare (a se vedea punctele 105-107 de mai jos), ea ar fi putut proceda astfel, având în vedere că termenele referitoare la desfășurarea procedurii disciplinare nu sunt peremptorii (a se vedea punctul 58 de mai sus), că nimic nu permite să se considere că nevoile anchetei penale se opuneau, iar decizia de suspendare din 21 octombrie 2014 făcea, dimpotrivă, deja aluzie la aceasta.
- 82 Din ansamblul acestor considerații reiese că s-a scurs mai mult de un an între descoperirea faptelor în ceea ce privește cheltuielile de fizioterapie în octombrie 2014 și decizia din 18 noiembrie 2016 de deschidere a procedurii disciplinare.
- 83 Al doilea motiv este, așadar, fondat în măsura în care privește aspectul cauzei referitor la facturile de fizioterapie.

3) *Cu privire la eventuala prescriere a procedurii disciplinare referitoare la chitanțele pentru cheltuieli de farmacie*

- 84 Astfel cum s-a arătat deja (a se vedea punctele 4 și 73 de mai sus), trebuie amintit că reclamantul a fost suspendat din funcție la 21 octombrie 2014 și că, încă de la 17 noiembrie 2014, BCE a solicitat societății A să înceapă pregătirile pentru a obține restituirea sumelor rambursate reclamantului pentru cheltuielile sale de sănătate.
- 85 Pe de altă parte, reiese din dosar că, la 21 noiembrie 2014, societatea A a comunicat BCE un raport, datat cu o zi înainte și documentat, care avea ca obiect să dovedească posibile fraude ale reclamantului (a se vedea punctele 71 și 73 de mai sus). Acest raport privea nu numai facturile de fizioterapie, ci și rambursarea unor chitanțe de farmacie manuscrite. Acesta preciza că proprietarul farmaciilor în discuție a declarat că chitanțele sale sunt imprimate și că cele care poartă sume manuscrite nu au fost eliberate de niciuna dintre ele, că sumele indicate pe exemplarele chitanțelor care i-au fost transmise nu corespund tarifelor practicate, că mai multe produse menționate nu au fost niciodată comandate sau nu sunt vândute și că ștampilele care figurează pe acestea au fost probabil falsificate. Societatea A evalua sumele care trebuiau recuperate ca urmare a acestor chitanțe la 88 289,65 euro. O listă a chitanțelor în litigiu era anexată la raportul menționat.
- 86 Societatea A și-a completat raportul din 20 noiembrie 2014 prin două e-mailuri din 22 și 23 ianuarie 2015.
- 87 În sfârșit, din raportul nr. 1 rezultă că informațiile transmise de societatea A au fost suficiente pentru a determina BCE să comunice faptele privind chitanțele de farmacie autorităților judiciare germane la 23 ianuarie 2015.
- 88 Având în vedere ceea ce precedă, rezultă că, în ceea ce privește aspectul cauzei referitor la chitanțele de farmacie, faptele aduse la cunoștința BCE între 21 noiembrie 2014 și 23 ianuarie 2015 erau suficiente pentru a-i permite să efectueze o apreciere *prima facie* a existenței unei neîndepliniri de către reclamant a obligațiilor sale profesionale.
- 89 Pentru acest motiv și pentru cele deja expuse la punctul 66 de mai sus, este necesar să se considere că, în ceea ce privește chitanțele de farmacie, termenul de prescripție de un an a început să curgă cel târziu la 23 ianuarie 2015, iar nu la data la care BCE a avut acces la dosarul penal al Ministerului Public, la 20 noiembrie 2015, astfel cum susține aceasta. În consecință, la 18 noiembrie 2016, dată la care a fost deschisă procedura disciplinară, termenul de prescripție de un an era deja împlinit în ceea ce privește chitanțele de farmacie.
- 90 Așadar, al doilea motiv este fondat în ceea ce privește acest aspect al cauzei.

4) *Cu privire la eventuala prescriere a procedurii disciplinare referitoare la facturile pentru meditații*

- 91 Responsabilul-șef pentru servicii a decis, la 19 septembrie 2017, să extindă mandatul comisiei de disciplină la faptele referitoare la facturile pentru meditații și, așadar, să deschidă la această dată procedura disciplinară în privința lor.
- 92 Reclamantul susține că elementul care a condus la deschiderea acestui aspect al cauzei consta în faptul că facturile de la profesoara particulară C aveau un număr fiscal aproape identic cu cel al presupusei fizioterapeute B. Or, el adaugă că BCE cunoștea faptele aflate la originea procedurii disciplinare privind facturile de fizioterapie de la comunicarea rapoartelor societății A, iar facturile de la C se aflau în dosarul său și erau la dispoziția băncii cu mai mult de un an înaintea deciziei de a extinde mandatul

comisiei de disciplină. În consecință, reclamantul apreciază că descoperirea faptelor privind facturile pentru meditații nu poate rezulta din investigațiile efectuate în anul 2017 de comisia de disciplină în cadrul aspectelor cauzei privind facturile de fizioterapie și chitanțele de farmacie.

- 93 Este adevărat că faptul care a atras atenția BCE asupra facturilor pentru meditații, și anume cvasiidentitatea numerelor fiscale ale lui B și C, figura în dosarul reclamantului. Cu toate acestea, deși, în răspuns la întrebările având ca obiect să stabilească dacă prestațiile presupusei fizioterapeute B erau efectiv reale, avocatul reclamantului a menționat la 3 februarie 2016 împrejurarea că acesta plătea pentru serviciile sale în numerar, el nu a furnizat nicio dovadă la momentul respectiv, în pofida unei cereri exprese în acest sens. Abia la 29 septembrie 2016 reclamantul a comunicat BCE extrase din conturile sale bancare și numai în anexa la o notă de pladoarie pentru audierea în cadrul comisiei de disciplină, la 13 februarie 2017, a furnizat un tabel al datelor și al locurilor în care proceda la retragerile sale de bani. De asemenea, BCE nu avea niciun motiv să se intereseze de facturile pentru meditații din dosarul reclamantului pentru a verifica dacă susțin afirmațiile sale înainte ca acesta să pună accentul pe modul său de remunerare a lui B și să depună înscrisuri în susținerea afirmațiilor sale. Numai în cursul acestei examinări aprofundate, efectuată în cadrul aspectului referitor la facturile de fizioterapie, comisia de disciplină a fost determinată să efectueze o apropiere între acestea din urmă și cele pentru meditații. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât numai o necesitate reală putea justifica examinarea unor date sensibile din dosarul reclamantului, precum cele aferente sprijinului acordat copiilor săi, despre care s-a recunoscut că sufereau de probleme medicale și aveau nevoi educative speciale.
- 94 Reiese mai precis din dosar că comisia de disciplină a efectuat investigațiile care i-au atras atenția asupra facturilor pentru meditații de la C în luna martie a anului 2017 și că, după câteva verificări efectuate rapid pe lângă administrațiile fiscală și municipală din Frankfurt am Main, a solicitat, la 24 aprilie 2017, extinderea mandatului său la faptele referitoare la facturile menționate.
- 95 În consecință, reclamantul nu dovedește că BCE a descoperit faptele referitoare la facturile pentru meditații cu mai mult de un an înainte de deschiderea la 19 septembrie 2017 a procedurii disciplinare sub aspectul referitor la acestea.
- 96 Rezultă că al doilea motiv nu este fondat în ceea ce privește aspectul cauzei referitor la facturile pentru meditații.

c) Concluzie cu privire la al doilea motiv

- 97 Având în vedere ceea ce precedă, al doilea motiv este fondat în măsura în care faptele referitoare la facturile de fizioterapie și la chitanțele de farmacie erau prescrise la momentul deschiderii procedurii disciplinare cu privire la acestea. Al doilea motiv nu este, în schimb, fondat în ceea ce privește aspectul cauzei referitor la facturile pentru meditații.
- 98 Referitor la efectele încălcării termenului de prescripție, în ceea ce privește primele două aspecte menționate la punctul 97 de mai sus, asupra legalității deciziei de concediere, trebuie observat că fiecare dintre cele trei aspecte ale cauzei privea încălcări de ordin pecuniar care constau, cel puțin, într-o lipsă prelungită de vigilență din partea reclamantului în ceea ce privește cerințele minime impuse pentru stabilirea unor mijloace de probă scrise suficiente privind prestațiile și tranzacțiile al căror cost este, în tot sau în parte, în sarcina dispozitivelor de protecție socială instituite de BCE în favoarea personalului său. Trebuie să se arate de asemenea că BCE a situat respectivele neîndepliniri ale obligațiilor în contextul competențelor sale în materie financiară și a dedus din aceasta că reclamantul nu numai că și-a încălcat obligația de loialitate, ci și că nu a respectat valorile sale comune și a riscat astfel reputația acesteia.

- 99 În aceste condiții, BCE a putut să aprecieze, la punctul 37 din decizia de concediere, că fiecare dintre cele trei aspecte ale cauzei, chiar considerate izolat, a afectat în mod ireversibil încrederea care stă la baza relației sale cu personalul.
- 100 În consecință, caracterul în parte fondat al celui de al doilea motiv nu este suficient pentru a justifica anularea deciziei de concediere, întrucât aceasta rămâne *a priori* justificată prin cel de al treilea aspect al cauzei.
- 101 În consecință, este necesar să se continue examinarea celorlalte mijloace, limitând-o la aspectul referitor la facturile pentru meditații.

4. Cu privire la al treilea și la al șaptelea motiv, întemeiate, pe de o parte, pe încălcarea adagiului „penalul ține în loc procedura disciplinară”, a principiului buneii administrări și a obligației de sollicitudine și, respectiv, pe de altă parte, pe încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție și a articolului 48 din cartă

a) Cu privire la încălcarea adagiului potrivit căruia „penalul ține în loc procedura disciplinară”

- 102 Reclamantul susține că adagiul potrivit căruia penalul ține în loc procedura disciplinară constituie un principiu general al dreptului Uniunii care se aplică chiar în lipsa unei dispoziții explicate în acest sens.
- 103 Acest adagiu este consacrat de articolul 25 din anexa IX la Statutul funcționarilor Uniunii Europene. Cu toate acestea, astfel cum arată BCE și cum a evidențiat deja Tribunalul Funcției Publice a Uniunii Europene în Hotărârea din 17 martie 2015, AX/BCE (F-73/13, EU:F:2015:9, punctul 125), o dispoziție analogă care figura în Condițiile de angajare a fost eliminată începând de la 1 ianuarie 2009.
- 104 Pe de altă parte, articolul 9 litera (c) din Condițiile de angajare prevede, desigur, că, „[p]entru interpretarea drepturilor și a obligațiilor prevăzute de prezentele condiții [...], se iau în considerare în mod corespunzător principiile stabilite, consacrate prin regulamentele, normele și jurisprudența aplicabile în materie de personal al instituțiilor [Uniunii]”. Cu toate acestea, BCE susține în mod întemeiat că această dispoziție are ca obiect acoperirea unor eventuale lacune și că nu poate fi utilizată pentru a reintroduce o normă pe care ea a abrogat-o.
- 105 În plus, jurisprudența întemeiată pe articolul 25 din anexa IX la Statutul funcționarilor Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2015, Dybman/SEAE, F-129/14, EU:F:2015:71, punctele 35 și 37) califică, desigur, drept principiu adagiul potrivit căruia penalul ține în loc procedura disciplinară, însă nu îi recunoaște totuși valoarea unui principiu general de drept. Reclamantul însuși nu își susține punctul de vedere potrivit căruia acesta ar constitui un asemenea principiu.
- 106 Rezultă că adagiul potrivit căruia penalul ține în loc procedura disciplinară nu se impune BCE.
- 107 Prin urmare, reclamantul susține fără succes că acest adagiu a fost încălcat prin faptul că procedura disciplinară referitoare la facturile pentru meditații a fost lansată în timp ce procedura penală era în curs. În lipsa unei dispoziții exprese care să îl facă aplicabil BCE, reclamantul îi reproșează tot fără succes în temeiul acestuia că a adoptat decizia de concediere înainte de finalizarea anchetei penale referitoare la facturile menționate.

b) Cu privire la încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție și a articolului 48 din cartă

- 108 Reclamantul susține că dreptul la prezumția de nevinovăție, garantat în prezent de articolul 48 din cartă, impune ca o persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni să fie prezumată nevinovată atât timp cât vinovăția sa nu a fost legal stabilită dincolo de orice îndoială rezonabilă în cursul unei proceduri judiciare. El susține în special că BCE a încălcat acest drept prin neglijarea procedurii penale îndreptate împotriva sa, precum și a rezultatului său și prin faptul că s-a întemeiat pe fapte care nu fuseseră stabilite de autoritățile judiciare germane.
- 109 În speță, decizia Ministerului Public din 30 aprilie 2019 de clasare a cauzei sub aspectul referitor la facturile pentru meditații în temeiul articolului 170 alineatul (2) din Codul de procedură penală este anterioară deciziei de concediere, care a fost adoptată la 7 mai 2019. Nu se contestă însă că BCE nu avea cunoștință despre aceasta la data respectivă.
- 110 Întrucât legalitatea unui act se apreciază având în vedere elementele de fapt și de drept de care dispunea administrația la momentul adoptării sale (a se vedea Hotărârea din 12 februarie 2014, Beco/Comisia, T-81/12, EU:T:2014:71, punctul 44 și jurisprudența citată), reclamantul nu se poate prevala, așadar, de această clasare pentru a contesta validitatea deciziei de concediere pentru motivul că BCE ar fi încălcat rezultatul favorabil al procedurii penale.
- 111 În schimb, se ridică problema dacă dreptul reclamantului de a fi prezumat nevinovat împiedica banca să își întemeieze decizia de concediere pe aspectul referitor la facturile pentru meditații înainte de a lua cunoștință de concluziile autorităților judiciare.
- 112 Reiese din jurisprudență că prezumția de nevinovăție reglementează întreaga procedură penală, întrucât are ca obiect printre altele să garanteze oricărei persoane că nu va fi declarată și nici tratată ca fiind vinovată de săvârșirea unei infracțiuni înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță (Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, EU:T:2008:257, punctul 210, și Hotărârea din 12 iulie 2012, Comisia/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, punctul 91).
- 113 Pe de altă parte, articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf TUE și articolul 52 alineatul (7) din cartă prevăd că Explicațiile cu privire la cartă (JO 2007, C 303, p. 17) trebuie luate în considerare în vederea interpretării acesteia (Hotărârea din 20 noiembrie 2017, Petrov și alții/Parlamentul, T-452/15, EU:T:2017:822, punctul 38). Or, potrivit explicațiilor menționate, articolul 48 din cartă are același înțeles și același domeniu de aplicare ca articolul 6 alineatul (2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”).
- 114 În aceste condiții, trebuie luat în considerare articolul 6 alineatul (2) din CEDO în vederea interpretării articolului 48 din cartă, ca prag de protecție minimă [Hotărârea din 5 septembrie 2019, AH și alții (Prezumție de nevinovăție), C-377/18, EU:C:2019:670, punctul 41]. Prin urmare, trebuie să se facă referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea EDO”), conform articolului 52 alineatul (3) din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 februarie 2013, Reexaminare Arango Jaramillo și alții/BEI, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punctul 43, Hotărârea din 18 decembrie 2014, Abdida, C-562/13, EU:C:2014:2453, punctul 47, și Hotărârea din 3 septembrie 2015, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Comisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punctul 61).
- 115 Or, potrivit jurisprudenței Curții EDO, articolul 6 alineatul (2) din CEDO protejează în special dreptul la prezumția de nevinovăție al persoanelor suspectate încă de la deschiderea în privința lor a urmărilor penale în sensul dreptului german (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 27 februarie 2014, Karaman împotriva Germaniei, CE:ECHR:2014:0227JUD001710310, punctul 43).

- 116 În consecință, reclamantul se poate prevala de dreptul la prezumția de nevinovăție în măsura în care făcea tocmai obiectul, la cererea băncii înseși, al unei urmăririi penale în sensul dreptului german cu privire la chestiunea facturilor pentru meditații, al cărei rezultat nu era cunoscut încă atunci când BCE a adoptat decizia de concediere.
- 117 Prin urmare, trebuie amintit, în primul rând, că prezumția de nevinovăție nu se limitează la o garanție procedurală în materie penală, ci întinderea sa este mai extinsă, în al doilea rând, că o atingere adusă prezumției de nevinovăție poate emana de la orice autoritate publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, EU:T:2008:257, punctul 211, și Hotărârea din 12 iulie 2012, Comisia/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, punctul 92) și, în al treilea rând, că această atingere poate rezulta din declarații sau din decizii care reflectă sentimentul că persoana este vinovată, care incită publicul să creadă în vinovăția sa sau care anticipează aprecierea faptelor pe plan penal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2012, Comisia/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, punctul 91).
- 118 Jurisprudența a subliniat în această privință importanța alegerii termenilor utilizați de autoritățile publice. Referitor la acest aspect, trebuie să se țină seama de sensul real al declarațiilor în discuție, iar nu de forma lor literală, precum și de împrejurările specifice în care acestea au fost formulate [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 septembrie 2019, AH și alții (Prezumție de nevinovăție), C-377/18, EU:C:2019:670, punctul 43, și Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, EU:T:2008:257, punctul 211 și jurisprudența citată, Curtea EDO, 28 mai 2020, Farzaliyev împotriva Azerbaidjan, CE:ECHR:2020:0528JUD002962007, punctul 64].
- 119 În speță, reclamantul făcea obiectul unei anchete pentru înșelăciune în sensul articolului 263 alineatul (1) din Codul penal german în ceea ce privește facturile pentru meditații. Or, în decizia sa de concediere, Comitetul executiv a reținut împotriva acestuia faptul că nu a evidențiat similitudinile dintre numerele fiscale și adresele care figurează pe facturile de fizioterapie de la B și pe cele de meditații de la C, în condițiile în care din similitudinile respective se putea deduce că acestea din urmă nu erau sincere și veritabile. În acest context, Comitetul executiv a considerat că dreptul de a solicita rambursarea cheltuielilor pentru meditații nu îi scutea pe membrii personalului de a fi vigilenți și de a se asigura că documentația referitoare la serviciile în discuție era adecvată. De asemenea, în prezența unor împrejurări obiective care dădeau naștere unor îndoieli cu privire la dreptul la rambursarea menționată, Comitetul executiv a considerat că revenea membrului personalului în cauză cel puțin sarcina de a informa administrația cu privire la aceasta. În consecință, Comitetul executiv a ajuns la concluzia că reclamantul era vinovat de încălcarea, în primul rând, a obligației sale de loialitate față de instituție, în al doilea rând, de neîndeplinirea obligației sale de a respecta valorile comune ale BCE și de a-și desfășura viața profesională și privată în acord cu statutul acesteia, în al treilea rând, de faptul că, în mod continuu, nu și-a îndeplinit obligația de a proteja interesele financiare ale instituției și, în al patrulea rând, de a fi riscat reputația băncii.
- 120 În consecință, din întreaga decizie de concediere reiese că BCE a considerat că facturile prezentate de reclamant erau inadecvate pentru rambursarea cheltuielilor pentru meditații, fără a-i imputa în mod formal răspunderea pentru faptul că nu erau sincere și veritabile. Banca s-a limitat în decizia sa de concediere, în esență, la sancționarea unei neglijențe care i s-a părut deosebit de gravă fiind vorba despre un agent al unei instituții financiare. Această decizie nu cuprinde astfel nicio constatare a vinovăției reclamantului în raport cu infracțiunea de înșelăciune care făcea obiectul anchetei penale (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 25 august 1987, Englert împotriva Germaniei, CE:ECHR:1987:0825JUD001028283, punctul 39) și se înscrie în cadrul autonomiei calificării juridice de către administrație a unei abateri disciplinare în raport cu sancțiunea penală privind aceleași fapte.
- 121 Prin urmare, BCE nu a încălcat dreptul reclamantului la prezumția de nevinovăție prin adoptarea deciziei de concediere, în măsura în care ea vizează aspectul cauzei referitor la facturile pentru meditații, înainte de a lua cunoștință de rezultatul procedurii judiciare care îl privește.

- 122 În ceea ce privește refuzul de redeschidere a procedurii, acesta a intervenit după ce BCE a fost informată referitor la clasarea urmăririi penale îndreptate împotriva reclamantului din cauza facturilor pentru meditații în temeiul articolului 170 alineatul (2) din Codul de procedură penală, cu alte cuvinte pentru motivul că nu existau suficiente suspiciuni de vinovăție pentru sesizarea instanței penale.
- 123 Or, potrivit jurisprudenței Curții EDO, prezumția de nevinovăție are ca scop în special să împiedice ca persoane care au beneficiat de o încetare a urmăririi penale să fie tratate de autoritățile publice ca și cum ar fi de fapt vinovate de săvârșirea infracțiunii care le fusese imputată (Curtea EDO, 28 iunie 2018, G. I. E. M. S. R. L. și alții împotriva Italiei, CE:ECHR:2018:0628JUD000182806, punctul 314). În această privință, nu trebuie făcută nicio diferență între o achitare în lipsa probelor și o achitare care rezultă din constatarea formală a nevinovăției persoanei acuzate (Curtea EDO, 27 septembrie 2007, Vassilios Stavropoulos împotriva Greciei, CE:ECHR:2007:0927JUD003552204, punctul 39, și 23 octombrie 2014, Melo Tadeu împotriva Portugaliei, CE:ECHR:2014:1023JUD002778510, punctul 60).
- 124 În speță, Comitetul executiv a justificat prin două motive refuzul său de a redeschide procedura după ce a luat cunoștință de clasarea anchetei cu privire la facturile pentru meditații: în primul rând, prin diferența care există între atribuțiile Ministerului Public și, respectiv, ale BCE, una constând în a cerceta dacă faptele invocate constituie o infracțiune, iar cealaltă în a examina pe baza unui nivel probatoriu mai puțin exigent dacă acestea evidențiază o abatere disciplinară; în al doilea rând, prin faptul că Ministerul Public confirmase că nu exista o înregistrare oficială a profesoarei particulare C și că numărul fiscal care figura pe facturile sale nu era real.
- 125 Aceste motive nu cuprind nicio constatare a vinovăției penale în sarcina reclamantului. De asemenea, refuzul de redeschidere a procedurii nu a încălcat dreptul său la prezumția de nevinovăție.
- 126 Reclamantul mai susține însă că BCE i-a încălcat dreptul la prezumția de nevinovăție prin faptul că a dorit să constate cu orice preț vinovăția sa.
- 127 S-a statuat deja, în această privință, că se poate constata o încălcare a dreptului la prezumția de nevinovăție în prezența unor elemente de natură să demonstreze că AIPN a decis încă de la începutul procedurii disciplinare să aplice reclamantului, în orice caz, o sancțiune disciplinară, indiferent de explicațiile furnizate de aceasta și de rezultatul procedurii penale în curs (Hotărârea din 13 martie 2003, Pessoa e Costa/Comisia, T-166/02, EU:T:2003:73, punctul 56, Hotărârea din 19 octombrie 2006, Pessoa e Costa/Comisia, T-503/04, EU:T:2006:331, punctul 118, și Hotărârea din 17 martie 2015, AX/BCE, F-73/13, EU:F:2015:9, punctul 162).
- 128 Reclamantul deduce mai întâi existența unei prejudecăți din partea BCE din faptul că aceasta ar fi neglijat procedura penală îndreptată împotriva sa, precum și rezultatul acesteia. Totuși, această critică tocmai a fost examinată și respinsă. Reclamantul deduce în continuare această prejudecată din faptul că banca ar fi extins mandatul comisiei de disciplină în urma unei investigații nelegale a unuia dintre membrii săi și din faptul că ea nu ar fi luat în considerare observațiile pe care le-a prezentat în cursul procedurii disciplinare. Aceste critici se suprapun însă, una, celui de al patrulea motiv, iar cealaltă, celui de al cincilea și celui de al nouălea motiv. Prin urmare, ele vor fi examinate în cadrul fiecăruia dintre acestea.

c) Cu privire la încălcarea principiului bunei administrări și a obligației de solitudine

- 129 Reclamantul susține că, prin inițierea procedurii disciplinare referitoare la facturile pentru meditații în timp ce ancheta penală era în curs și prin ignorarea rezultatului acesteia, BCE a încălcat principiul bunei administrări și obligația de solitudine, care impun instituțiilor să examineze cu atenție și cu imparțialitate toate elementele relevante ale speței.

- 130 Cu toate acestea, reclamantul nu dezvoltă niciun argument care să permită să se considere că, în speță, ar trebui să se recunoască principiului bunei administrări și obligației de solitudine o întindere mai largă decât cea a dreptului la prezumția de nevinovăție. În special, nu se poate considera că BCE și-a încălcat obligația de a examina cu atenție și cu imparțialitate elementele relevante ale cauzei din moment ce Ministerul Public a confirmat, în scrisoarea sa din 30 aprilie 2019, elementele pe care banca și-a întemeiat decizia de concediere, și anume faptul că nu exista o înregistrare oficială a C, iar numărul fiscal care figura pe facturile sale nu era real.
- 131 În plus, reclamantul a beneficiat de toate celelalte garanții aplicabile procedurilor disciplinare, astfel cum rezultă din răspunsul la criticile pe care îl formulează în această privință (a se vedea analiza celui de al patrulea și a celui de al cincilea motiv de mai jos). Așadar, nu este întemeiat să se susțină că BCE ar fi încălcat obligația de solitudine și principiul bunei administrări.

d) Concluzie cu privire la al treilea și la al șaptelea motiv

- 132 Având în vedere ceea ce precedă, al treilea și al șaptelea motiv nu sunt fondate.

5. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8.3.7 din Regulamentul privind personalul și a principiului imparțialității, astfel cum este consacrat la articolul 41 din cartă

- 133 Reclamantul susține că membrii comisiei de disciplină au confundat rolul lor în cadrul acesteia cu celelalte funcții ale lor prin faptul că au căutat în mod activ noi fapte incriminatoare. El invocă în această privință patru critici și consideră, prin urmare, că comisia de disciplină a încălcat articolul 8.3.7 din Regulamentul privind personalul și obligația sa de imparțialitate.
- 134 Articolul 8.3.7 din Regulamentul privind personalul prevede că membrii comisiei de disciplină trebuie „să acționeze cu titlu personal și să își execute obligațiile în deplină independență”.

a) Cu privire la prima critică a reclamantului

- 135 Reclamantul arată că comisia de disciplină a examinat dosarul său personal și în special ansamblul rambursărilor pe care le-a primit pentru a verifica legalitatea lor și că această examinare a condus la decizia responsabilului-șef pentru servicii din 19 septembrie 2017 de extindere a mandatului comisiei menționate la facturile pentru meditații. Potrivit reclamantului, această examinare depășea limitele mandatului conferit inițial comisiei de disciplină. Astfel, raportul nr. 1 și decizia din 18 noiembrie 2016 a responsabilului-șef pentru servicii ar fi circumscris întinderea acestuia și nu ar conține nicio aluzie la facturile pentru meditații.
- 136 BCE susține însă în mod întemeiat că, în limitele mandatului său, o parte esențială a misiunii unei comisii de disciplină constă în cercetarea și în stabilirea faptelor cât mai minuțios posibil. Potrivit articolului 8.3.15 din Regulamentul privind personalul, această comisie are ca sarcină emiterea unui aviz în special cu privire la materialitatea faptelor.
- 137 BCE susține mai precis că comisia de disciplină putea să verifice credibilitatea declarațiilor reclamantului în cursul audierii sale, la 13 februarie 2017, și să consulte dosarul său pentru a examina dacă și modul în care plățile pe care pretindea că le-a efectuat pentru tratamentele de fizioterapie și pentru produsele farmaceutice puteau fi conciliate cu alte plăți, în numerar sau cu cardul de credit, pe care le efectuase. Potrivit BCE, cu această ocazie, comisia de disciplină ar fi descoperit în mod legitim facturile pentru meditații întocmite de C.

- 138 Reclamantul arată însă că, potrivit articolului 8.3.14 din Regulamentul privind personalul, comisia de disciplină putea să efectueze investigații suplimentare doar dacă elementele aflate la dispoziția sa se dovedeau insuficiente. Or, el ar fi furnizat informații ample și numeroase probe cu privire la faptul că avea obiceiul de a-și efectua plățile atât prin virament bancar, cât și în numerar, astfel încât comisia de disciplină nu avea niciun motiv valabil să aprofundeze examinarea dosarului său.
- 139 Este necesar să se amintească în această privință că principiul care prevalează în dreptul Uniunii este cel al liberei administrări a probelor, dar și că instituțiile nu pot utiliza cu bună știință probe care sunt în mod vădit colectate cu încălcarea normelor fundamentale de procedură prevăzute pentru constituirea acestora și care urmăresc protejarea drepturilor fundamentale ale persoanelor interesate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2015, FSL și alții/Comisia, T-655/11, EU:T:2015:383, punctele 42 și 44, și Hotărârea din 8 septembrie 2016, Goldfish și alții/Comisia, T-54/14, EU:T:2016:455, punctele 42 și 47).
- 140 Prin urmare, numai în cazul în care verificările comisiei de disciplină ar fi fost în mod vădit efectuate cu încălcarea normelor care încadrează competențele sale de investigare ar trebui să se constate nelegalitatea probelor aflate la originea aspectului cauzei referitor la facturile pentru meditații și, așadar, nelegalitatea procedurii care a decurs din aceasta.
- 141 Or, în speță, elementele care, potrivit reclamantului, erau suficiente pentru finalizarea raportului nr. 1 constau într-o listă de retrageri de bani în numerar pe care o întocmise și în aproximativ 109 pagini de extrase bancare prin care se făcea dovada acestora. Acestea constau de asemenea în argumentația depusă de avocatul său și într-un proces-verbal care relatează propria audiere la 13 februarie 2017. În cadrul acesteia, reclamantul pretindea că și-a plătit facturile de fizioterapie prin intermediul acestor retrageri. Cu toate acestea, anchetând în acest cadru, comisia de disciplină nu a acționat în mod nerezonabil atunci când a considerat necesar să verifice veridicitatea acestei afirmații cercetând în datele de care dispunea BCE dacă reclamantul avea efectiv obiceiul de a plăti în numerar facturile a căror rambursare o solicita. Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât, în cursul audierii reclamantului la 3 februarie 2016, avocatul său precedent a exprimat el însuși îndoieli cu privire la faptul că fiecare plată către B corespundea unei retrageri.
- 142 Reclamantul mai arată că cercetarea efectuată de comisia de disciplină în dosarul său personal era lipsită de temei, întrucât acesta nu conținea probe privind plățile (a se vedea punctul 128 de mai sus).
- 143 Dosarul reclamantului constituit de BCE nu era însă limitat la recrutarea și la cariera acestuia. În măsura în care a obținut acordarea de alocații familiale majorate în temeiul articolului 3.8.4 din Regulamentul privind personalul, în măsura în care a obținut astfel rambursarea facturilor pentru meditații și în măsura în care articolul 3.3.1 din același regulament prevede că persoanele interesate furnizează probe privind dreptul lor la alocații înainte de orice plată de către BCE, aceasta avea la dispoziție facturile de la profesoara particulară C. Rezultă de altfel din dosarul prezentat Tribunalului că aceste facturi erau recepționate de divizia „Recrutare și compensare” a băncii.
- 144 În aceste condiții, pentru a încerca să stabilească că facturile de la presupusa fizioterapeută B corespundeau unor cheltuieli suportate în mod real, comisia de disciplină a putut dori să compare elementele furnizate de reclamant cu celelalte costuri a căror rambursare o solicita și pentru care BCE conserva probele.
- 145 În sfârșit, articolul 8.3.15 din Regulamentul privind personalul impunea comisiei de disciplină să sugereze „orice sancțiune disciplinară” adecvată. Acesta îi impunea astfel să caute eventuale circumstanțe atenuante, precum modul în care reclamantul își exercita funcțiile, care puteau reieși din dosarul său. Or, comisia de disciplină nu ar fi putut constata, în avizul său, că faptele din cauză constituiau prima neîndeplinire a obligațiilor de către reclamant dacă nu ar fi avut dreptul să îi consulte dosarul.

146 În aceste condiții, nu s-a dovedit că cercetarea efectuată de comisia de disciplină în dosarul reclamantului ar fi fost pârținitoare.

b) Cu privire la a doua critică a reclamantului

147 Reclamantul arată că din raportul nr. 2 reiese că un membru al personalului care face parte din DG „Afaceri juridice” a contactat autoritățile fiscale germane pentru a obține informații în ceea ce privește facturile pentru meditații. El susține că această persoană ar putea fi unul dintre membrii comisiei de disciplină sau că se poate ca ea să fi acționat la ordinul acesteia din urmă.

148 Reclamantul nu reușește totuși să explice modul în care asemenea contacte ar încălca principiul imparțialității și articolul 8.3.7 din Regulamentul privind personalul. De altfel, articolul 8.3.14 din acest regulament autorizează comisia de disciplină să ia toate măsurile necesare pentru completarea informațiilor sale.

149 Prin urmare, a doua critică a reclamantului nu este dovedită.

c) Cu privire la a treia și la a patra critică ale reclamantului

150 Reclamantul arată că DG „Resurse umane, buget și organizare” a redactat raportul nr. 2 privind facturile pentru meditații, în timp ce directorul său general era membru al comisiei de disciplină. El arată de asemenea că același director general a semnat scrisoarea prin care a fost informat cu privire la extinderea mandatului comisiei de disciplină. El deduce din aceasta existența unor încălcări ale principiului imparțialității la care sunt supuși membrii comisiei de disciplină.

151 Desigur, raportul nr. 2 a fost redactat într-o scrisoare cu antet al DG „Resurse umane, buget și organizare” și este de asemenea adevărat că directorul general al acesteia era membru al comisiei de disciplină. Totuși, aceasta nu permite să se concluzioneze că respectivul director general, în calitate de membru al comisiei de disciplină, și-ar fi încălcat obligația de imparțialitate și articolul 8.3.7 din Regulamentul privind personalul. În plus, scrisoarea în discuție se limitează să notifice reclamantului decizia de extindere a mandatului comisiei de disciplină la faptele referitoare la facturile pentru meditații, decizie care a fost adoptată și semnată de responsabilul-șef pentru servicii care acționează în numele Comitetului executiv, în conformitate în această privință cu articolul 8.3.2 din Regulamentul privind personalul.

152 Prin urmare, a treia și a patra critică ale reclamantului nu sunt dovedite.

d) Concluzie cu privire la cel de al patrulea motiv

153 Rezultă din tot ceea ce precedă că al patrulea motiv trebuie respins.

6. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului la apărare

154 Reclamantul deduce o încălcare a dreptului la apărare din faptul că, în general, BCE nu a ținut seama de observațiile pe care el le-a prezentat în cursul procedurii (a se vedea punctul 128 de mai sus).

155 Reclamantul nu și-a dezvoltat însă critica și nu a indicat în mod explicit dacă viza ansamblul observațiilor sale sau o parte dintre acestea și, în acest caz, pe care dintre ele. Astfel, această critică nu este admisibilă, în temeiul articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.

156 În orice caz, ea trebuie respinsă ca nefondată. Amploarea motivării avizului comisiei de disciplină și a deciziei de concediere, precum și schimbul de corespondență dintre BCE și reclamant în cursul procedurii demonstrează că aceasta a luat în considerare argumentele sale. În plus, trebuie amintit că un reclamant nu poate confunda nerespectarea dreptului la apărare cu lipsa obținerii rezultatului dorit prin exercitarea acestor drepturi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2013, Germania/Comisia, T-483/11, nepublicată, EU:T:2013:407, punctul 78).

157 Al cincilea motiv trebuie, prin urmare, să fie respins.

7. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere

a) Observație preliminară

158 Reclamantul susține că numeroase motive ale deciziei de concediere sunt afectate de erori vădite de apreciere.

159 Cu toate acestea, trebuie să se observe că reclamantul își întemeiază în esență al șaselea motiv pe critici bazate pe faptul că BCE nu ar fi efectuat o examinare completă a împrejurărilor cauzei, că ea nu ar fi apreciat în mod corect elementele de probă care îi erau prezentate și că ar fi încălcat dreptul la respectarea vieții private.

160 În aceste condiții, trebuie amintit că efectivitatea controlului jurisdicțional garantat la articolul 47 din cartă impune ca instanța Uniunii să exercite un control complet asupra materialității faptelor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2013, L/Parlamentul, T-317/10 P, EU:T:2013:413, punctul 70, și Hotărârea din 10 ianuarie 2019, RY/Comisia, T-160/17, EU:T:2019:1, punctul 38). În această privință, ea trebuie să verifice exactitatea materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 octombrie 2018, McCoy/Comitetul Regiunilor, T-567/16, EU:T:2018:708, punctul 98; a se vedea de asemenea prin analogie Hotărârea din 15 februarie 2005, Comisia/Tetra Laval, C-12/03 P, EU:C:2005:87, punctul 39, și Hotărârea din 7 aprilie 2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava și alții/Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P și C-193/14 P, EU:C:2016:209, punctul 36). Din această perspectivă, aprecierea valorii probante a unui document este de asemenea obiectul unui control complet (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2004, Valmont/Comisia, T-274/01, EU:T:2004:266, punctul 43). Astfel, chiar și aprecierile complexe sau delicate pe care le efectuează administrația trebuie să fie susținute de probe solide (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2005, Comisia/Tetra Laval, C-12/03 P, EU:C:2005:87, punctul 41, și Hotărârea din 7 aprilie 2016, Akhras/Consiliul, C-193/15 P, EU:C:2016:219, punctul 56). Prin urmare, revine instanței sarcina de a efectua, chiar și în acest context, o examinare aprofundată a elementelor de probă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 146).

161 Pe de altă parte, în cadrul controlului său de legalitate, instanța exercită de asemenea un control complet cu privire la buna aplicare a normelor de drept relevante (Hotărârea din 7 noiembrie 2007, Germania/Comisia, T-374/04, EU:T:2007:332, punctul 81).

162 Având în vedere ceea ce precedă, al șaselea motiv trebuie, prin urmare, recalificat ca nefiind întemeiat pe erori vădite de apreciere, ci pe o examinare incompletă a împrejurărilor cauzei, pe erori în aprecierea unor elemente de probă și pe o eroare de drept.

b) Cu privire la examinarea incompletă a împrejurărilor cauzei, cu privire la erorile în aprecierea unor elemente de probă și cu privire la eroarea de drept care afectează aspectul cauzei referitor la facturile pentru meditații

- 163 În primul rând, reclamantul reproșează BCE că nu a ținut seama de clasarea urmăririi penale referitoare la facturile pentru meditații.
- 164 Această critică se confundă totuși cu al treilea și cu al șaptelea motiv, care au fost considerate nefondate.
- 165 În al doilea rând, reclamantul pretinde că, prin faptul că a considerat că facturile de la profesoara particulară C nu erau sincere și veritabile, BCE a neglijat declarațiile sale și pe cele ale familiei sale potrivit cărora C furniza în mod efectiv sprijin copiilor săi și era remunerată în numerar. Reclamantul adaugă că BCE nu a ținut seama nici de declarațiile sale potrivit cărora similitudinea facturilor de la presupusa fizioterapeută B și de la C se explica prin faptul că soția sa i-a arătat lui C modul în care să le întocmească. În sfârșit, BCE nu ar fi luat în considerare nici ameliorarea rezultatelor școlare ale unuia dintre copiii săi în materiile la care C îi asigura pregătirea.
- 166 Cu toate acestea, reclamantul se limitează astfel să reproducă declarațiile sale și pe cele ale soției sale din cursul procedurii administrative, fără a explica de ce BCE ar fi săvârșit o eroare de apreciere prin faptul că nu le-a considerat convingătoare și a arătat că el nu a prezentat elemente de probă care să le susțină.
- 167 În al treilea rând, reclamantul susține că BCE s-a întemeiat în mod eronat pe faptul că ar fi anormal, în opinia ei, ca el să nu cunoască datele de contact ale profesoarei particulare C, deși aceasta se deplasa regulat la el acasă.
- 168 Mai întâi, potrivit reclamantului, o asemenea critică ar încălca dreptul său de a-și organiza viața privată după bunul plac și nicio normă a BCE nu ar impune funcționarilor săi să cunoască datele de contact ale profesorilor care oferă cursuri la domiciliu. Împrejurarea că remunerația lor este rambursabilă nu ar fi relevantă pentru a justifica o asemenea ingerință.
- 169 Trebuie arătat însă că BCE nu a interferat nicidecum în viața privată a reclamantului prin refuzul de a crede că acesta nu dispunea de un minimum de informații cu privire la profesoara particulară C care venea în mod regulat la el acasă pentru a preda cursuri copiilor săi. În realitate, BCE nu a dorit să reglementeze modul în care reclamantul intenționează să își organizeze viața, ci a estimat doar că acest pretins mod de a o desfășura era foarte improbabil și, prin urmare, puțin credibil.
- 170 În plus, BCE deduce din regimul său de acoperire a nevoilor educative speciale ale copiilor membrilor personalului său dreptul de a adresa întrebări unuia dintre ei atunci când depune cereri de rambursare în împrejurări pe care aceasta le consideră anormale. Ea deduce din acesta de asemenea dreptul de a trage din împrejurările respective orice concluzie adecvată.
- 171 În continuare, reclamantul susține că BCE nu se putea întemeia pe faptul că era anormal să îi fie imposibil să furnizeze vreo informație cu privire la persoana care a venit, timp de mai mulți ani, să predea cursuri la domiciliul său, întrucât caracterul anormal al unui fapt nu constituie totuși dovada că nu este real.
- 172 Acest argument nu poate fi însă reținut. Astfel, simpla eventualitate ca o situație să poată exista nu este suficientă pentru a exclude eventualul său caracter anormal, care, de altfel, a fost justificat în mod corespunzător în decizia de concediere.

173 În sfârșit, ținând seama de ceea ce precedă și în lipsa susținerii solide a afirmației sale, reclamantul pretinde tot fără succes că BCE a neglijat faptul că starea unuia dintre copiii săi nu necesita cunoașterea datelor de contact ale lui C pentru organizarea lecțiilor.

174 Așadar, al șaselea motiv nu este fondat.

8. Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea termenului rezonabil și a obligației de sollicitudine

175 Reclamantul pretinde că BCE nu a desfășurat procedura disciplinară în discuție cu diligența necesară și că nu a vegheat ca fiecare dintre fazele acesteia să se succedă precedentei într-un termen rezonabil.

176 În speță, articolele 8.3.15-8.3.17 din Regulamentul privind personalul prevăd termene pentru diferitele etape ale procedurii disciplinare. Cu toate acestea, articolul 8.3.15 din regulamentul menționat prevede că, în toate cazurile, termenul acordat comisiei de disciplină pentru transmiterea avizului său „trebuie apreciat în funcție de complexitatea dosarului”.

177 În plus și în general, potrivit unei jurisprudențe constante, cu excepția termenelor de prescripție (a se vedea punctul 58 de mai sus), termenele prevăzute pentru a încadra, din punct de vedere temporal, desfășurarea unei proceduri disciplinare nu sunt, în principiu, peremptorii. În lipsa unei voințe exprimate în mod clar în textele aplicabile de a limita, din motive de securitate juridică și de protecție a încrederii legitime, timpul în care administrația poate acționa, aceste termene constituie înainte de toate o normă de bună administrare care impune instituției să desfășoare cu diligență procedura disciplinară și să acționeze astfel încât fiecare act de urmărire să intervină într-un termen rezonabil în raport cu actul precedent (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2000, Teixeira Neves/Curtea de Justiție, T-259/97, EU:T:2000:208, punctul 123, și Hotărârea din 17 martie 2015, Kušionová, AX/BCE, F-73/13, EU:F:2015:9, punctul 174).

178 În aceste condiții, nerespectarea unui termen rezonabil nu poate justifica anularea unei decizii administrative decât atunci când trecerea excesivă a timpului este susceptibilă să fi avut o incidență asupra conținutului însuși al acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 aprilie 2019, AV/Comisia, T-303/18 RENV, nepublicată, EU:T:2019:239, punctul 87 și jurisprudența citată). Aceasta este situația atunci când trecerea excesivă a timpului a afectat capacitatea persoanelor vizate de a se apăra în mod efectiv (a se vedea Hotărârea din 7 iunie 2018, Winkler/Comisia, T-369/17, nepublicată, EU:T:2018:334, punctul 34 și jurisprudența citată).

179 În speță, reclamantul nu pretinde nici că BCE ar fi avut intenția de a face ca termenele prevăzute la articolele 8.3.15-8.3.17 din Regulamentul privind personalul să fie peremptorii, nici că durata procedurii ar fi adus atingere apărării sale.

180 În ceea ce privește obligația de sollicitudine, s-a statuat de asemenea că încălcarea sa printr-o lipsă de celeritate poate angaja răspunderea instituției vizate pentru prejudiciul eventual cauzat, dar că aceasta nu poate afecta, prin ea însăși, legalitatea deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 2018, Curto/Parlamentul, T-275/17, EU:T:2018:479, punctele 104 și 105).

181 Așadar, al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea termenului rezonabil și a obligației de sollicitudine, nu poate fi recunoscut în speță ca fiind fondat în sensul concluziilor în anulare.

9. Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

- 182 Reclamantul consideră că decizia de concediere este insuficient motivată. Pentru motivul expus la punctul 101 de mai sus, nu este necesar să se examineze acest motiv în măsura în care contestă în mod specific motivarea deciziei de concediere în ceea ce privește aspectele referitoare la tratamentele de fizioterapie și la chitanțele de farmacie.
- 183 Cu toate acestea, trebuie amintit că problema dacă o decizie, printre altele a BCE, prin care se impune o sancțiune unuia dintre agenții săi îndeplinește obligația de motivare trebuie să fie apreciată nu numai în raport cu modul de redactare a acesteia, ci și cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia vizată, în speță materia disciplinară. Or, în această privință, deși Comitetul executiv este obligat să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a deciziilor sale, precum și considerațiile care l-au determinat să le adopte, nu este totuși obligatoriu ca acesta să discute toate punctele de fapt și de drept care au fost ridicate în cursul procedurii. În orice caz, o decizie este motivată suficient atunci când intervine într-un context cunoscut de agentul vizat care îi permite să înțeleagă conținutul măsurii luate în privința sa (a se vedea Hotărârea din 17 martie 2015, AX/BCE, F-73/13, EU:F:2015:9, punctul 189 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, în cazul în care, precum în speță, sancțiunea aplicată este în cele din urmă mai severă decât cea sugerată de comisia de disciplină, trebuie să se considere că, având în vedere cerințele proprii oricărei proceduri disciplinare, decizia BCE trebuie să precizeze motivele care au determinat-o să se îndepărteze de avizul emis de comisia sa de disciplină (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2015, AX/BCE, F-73/13, EU:F:2015:9, punctul 190 și jurisprudența citată).
- 184 În speță, contextul în care a intervenit decizia de concediere era bine cunoscut reclamantului, în special având în vedere conținutul numeroaselor observații scrise și orale pe care le formulase în cursul procedurii disciplinare la 13 februarie, 9 martie, 17 octombrie și 8 noiembrie 2017, la 30 aprilie și 14 septembrie 2018, precum și la 31 ianuarie 2019.
- 185 În plus, decizia de concediere prezintă criticile reproșate reclamantului, avizul comisiei de disciplină, diferitele norme și dispoziții în vigoare la BCE pe care Comitetul executiv a considerat că reclamantul nu le-a respectat, precum și motivele pentru care el a ajuns la această concluzie. Cererea introductivă demonstrează în plus că reclamantul a înțeles aceste elemente.
- 186 Reclamantul susține însă, în special, că decizia de concediere nu răspunde la observațiile sale privind prescrierea acțiunii disciplinare (a se vedea punctul 128 de mai sus).
- 187 Cu toate acestea, decizia de concediere se referă la avizul comisiei de disciplină, despre care reclamantul avea cunoștință, iar acest aviz expune motivele pentru care, având în vedere articolul 8.3.2 din Regulamentul privind personalul, procedura disciplinară nu era prescrisă potrivit BCE.
- 188 Reclamantul susține în continuare că, presupunând că faptele sunt stabilite, decizia de concediere nu explică suficient motivul pentru care BCE a adoptat o sancțiune mult mai severă decât cea propusă de comisia de disciplină și, mai precis, motivul pentru care, pe baza unor elemente identice cu cele examinate de această comisie, ea a considerat că relația de încredere era compromisă iremediabil.
- 189 Această critică nu este fondată. Din decizia de concediere reiese că, spre deosebire de comisia de disciplină, Comitetul executiv a considerat că reclamantul a solicitat rambursarea unor chitanțe pentru cheltuieli de farmacie și a unor facturi pentru meditații care nu erau sincere și veritabile și că neîndeplinirea obligațiilor reclamantului în ceea ce privește prezentarea acestor cereri de rambursare era astfel mai extinsă și mai gravă decât simpla prezentare a unor facturi de fizioterapie îndoielnice pe care s-a întemeiat această comisie.

- 190 S-a statuat, desigur, la punctul 97 de mai sus, că faptele referitoare la facturile de fizioterapie și la chitanțele de farmacie erau prescrise la momentul deschiderii procedurii disciplinare. Cu toate acestea, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de motivare a deciziilor constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (a se vedea Hotărârea din 24 septembrie 2015, Italia și Spania/Comisia, T-124/13 și T-191/13, EU:T:2015:690, punctul 82 și jurisprudența citată).
- 191 În plus și tot spre deosebire de comisia de disciplină, Comitetul executiv a considerat că gradul și vechimea mai curând reduse ale reclamantului nu puteau avea nicio incidență atenuantă asupra obligației sale de a acționa cu onestitate și cu integritate la depunerea cererilor de rambursare.
- 192 În sfârșit, BCE a explicat că fiecare aspect al cauzei a determinat-o să își piardă în mod iremediabil încrederea în reclamant. În această privință, ea a pus accentul pe faptul că credibilitatea sa în calitate de instituție însărcinată cu politica monetară și cu controlul bancar se întemeiază pe reputația sa ca model de administrație eficientă și responsabilă, administrată de un personal integru, și a arătat că comportamentul reclamantului era tocmai de natură să îi afecteze reputația.
- 193 Așadar, al nouălea motiv nu este fondat.

10. Cu privire la al zecelea motiv de recurs, formulat cu titlu subsidiar și întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

a) Observație preliminară

- 194 Este necesar să se observe, cu titlu introductiv, că, contrar titlului său, al zecelea motiv nu se limitează să invoce nerespectarea în speță a principiului proporționalității. Astfel, reclamantul deduce în esență caracterul disproporționat al concedierii sale, în primul rând, din lipsa de relevanță și de exactitate a circumstanțelor agravante reținute de comisia de disciplină, în al doilea rând, din nelegalitatea și din lipsa de relevanță a celor reținute cu titlu suplimentar de Comitetul executiv, în al treilea rând, din faptul că Comitetul executiv nu a respectat noțiunea de circumstanțe atenuante în ceea ce le privește pe cele evidențiate de comisia de disciplină și, în al patrulea rând, din faptul că BCE nu a ținut seama de un anumit număr de circumstanțe atenuante pe care el le-a invocat în cursul procedurii. Criticile reclamantului nu vizează astfel în mod direct caracterul disproporționat al sancțiunii. Reclamantul îl deduce mai curând uneori din inexactitatea anumitor fapte, alteori din erori în aprecierea altor fapte și în calificarea lor drept circumstanțe agravante, alteori din erori de drept și alteori, în sfârșit, dintr-o lipsă a examinării complete a tuturor circumstanțelor susceptibile să fie atenuante.
- 195 În aceste condiții, trebuie amintit că Tribunalul exercită un control deplin asupra materialității faptelor și asupra bunei aplicări a normelor de drept relevante (a se vedea punctele 160 și 161 de mai sus).
- 196 De asemenea, instanța Uniunii exercită un control complet și cu privire la calificarea faptelor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iunie 2012, BNP Paribas și BNL/Comisia, C-452/10 P, EU:C:2012:366, punctul 102, și Hotărârea din 7 noiembrie 2013, Cortivo/Parlamentul, F-52/12, EU:F:2013:173, punctul 41) în raport cu noțiuni juridice obiective. Aceasta exercită în special un asemenea control asupra aspectului dacă un fapt intră sau nu sub incidența noțiunilor legale de circumstanțe agravante sau atenuante.
- 197 În sfârșit, deși Condițiile de angajare nu prevăd un raport fix între sancțiunile disciplinare pe care le indică și diferitele tipuri de neîndepliniri ale obligațiilor săvârșite de funcționari și nu precizează în ce măsură existența unor circumstanțe agravante sau atenuante trebuie să intervină în alegerea sancțiunii, respectarea articolului 47 din cartă presupune ca o „pedeapsă” aplicată de o autoritate administrativă care nu îndeplinește ea însăși condițiile prevăzute la acest articol, după cum este cazul, în speță, al Comitetului executiv, să fie supusă controlului ulterior al unui organ jurisdicțional care are

competența de a aprecia pe deplin proporționalitatea dintre abatere și sancțiune (a se vedea Hotărârea din 15 mai 2012, Nijs/Curtea de Conturi, T-184/11 P, EU:T:2012:236, punctul 85 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2010, Andreassen/Comisia, T-17/08 P, EU:T:2010:374, punctele 146 și 147; Curtea EDO, 31 martie 2015, Andreassen împotriva Regatului Unit și a alte 26 de state membre ale Uniunii Europene, CE:ECHR:2015:0331DEC002882711, punctul 73). În acest sens, instanța Uniunii verifică în special dacă ponderarea circumstanțelor agravante și atenuante de către autoritatea disciplinară a fost efectuată în mod proporțional (Hotărârea din 16 martie 2004, Afari/BCE, T-11/03, EU:T:2004:77, punctul 203).

b) Cu privire la prima critică a reclamantului

- 198 Pentru a dovedi o încălcare a principiului proporționalității, reclamantul contestă circumstanța agravantă, reținută de comisia de disciplină, iar ulterior de Comitetul executiv, referitoare la faptul că el nu a propus să restituie în tot sau în parte sumele în litigiu.
- 199 Trebuie amintit că comisia de disciplină a apreciat că reclamantul și-a încălcat obligațiile numai prin faptul că a obținut în mod nejustificat rambursarea facturilor de fizioterapie, dar a considerat, în schimb, că faptele referitoare la chitanțele de farmacie și la facturile pentru meditații nu erau suficient dovedite. În consecință, comisia de disciplină a imputat reclamantului numai circumstanța agravantă că nu a propus restituirea sumelor primite în mod nelegal, limitându-se la cea de 56 041,09 euro care corespunde rambursării facturilor de la presupusa fizioterapeută B.
- 200 În schimb, în decizia de concediere, Comitetul executiv a considerat că reclamantul a obținut în mod nejustificat, timp de mai mulți ani, rambursarea ansamblului facturilor și al chitanțelor în litigiu. În acest context, el a indicat în continuare că, la circumstanțele agravante identificate de comisia de disciplină, trebuia adăugat faptul că reclamantul nu a respectat absolut deloc încrederea pe care i-a acordat-o BCE (a se vedea în această privință punctele 207 și următoarele de mai jos).
- 201 În consecință, având în vedere ansamblul deciziei de concediere, trimiterea efectuată foarte succint de Comitetul executiv cu privire la circumstanțele agravante reținute de comisia de disciplină trebuie înțeleasă în sensul că vizează faptul că reclamantul nu a propus să restituie toate sumele pe care le-a primit, inclusiv pe cele primite cu titlu de rambursare a facturilor pentru meditații.
- 202 Acestea fiind precizate, reclamantul arată, mai întâi, în susținerea criticii sale, că nu trebuia să restituie suma de 56 041,09 euro, întrucât facturile de fizioterapie erau sincere și veritabile.
- 203 Acest argument este totuși lipsit de relevanță, întrucât Comitetul executiv a reținut drept circumstanță agravantă faptul că reclamantul nu a restituit sumele legate în special de facturile pentru meditații (a se vedea punctul 201 de mai sus) și a putut aprecia, în decizia de concediere, că fiecare dintre cele trei aspecte ale cauzei, care priveau încălcări în cadrul unor cereri de rambursare a cheltuielilor, a afectat în mod ireversibil, având în vedere competențele financiare ale băncii, încrederea pe care i-a acordat-o aceasta (a se vedea punctul 99 de mai sus).
- 204 În continuare, reclamantul contestă că nu ar fi propus niciodată restituiri. Acesta arată că, pentru a pune capăt procedurii, a propus să plătească BCE echivalentul sancțiunii recomandate de comisia de disciplină, și anume o reducere temporară a remunerației de 400 de euro pentru o perioadă de 12 luni, respectiv 4 800 de euro. BCE a putut totuși să nu țină seama de această propunere, care era foarte îndepărtată de sumele în cauză, chiar dacă ar fi fost limitate la suma de 29 070 de euro care reprezenta rambursarea facturilor pentru meditații.

205 În sfârșit, reclamantul pretinde fără succes că a colaborat pe deplin la lucrările comisiei de disciplină. Această colaborare, presupunând că ar fi dovedită, nu afectează cu nimic faptul că nu a propus să restituie suma în discuție. În plus, ea este contestată de BCE.

206 Rezultă că BCE a putut în mod întemeiat (a se vedea punctul 196 de mai sus) să rețină împotriva reclamantului, ca circumstanță agravantă, faptul că nu a propus să restituie sumele primite în mod nejustificat.

c) Cu privire la a doua critică a reclamantului

207 Reclamantul critică circumstanțele agravante pe care BCE le-a reținut în decizia de concediere, în completarea celor deja invocate de comisia de disciplină.

208 Astfel, reclamantul consideră, în primul rând, că Comitetul executiv nu putea reține, ca circumstanță agravantă, faptul că a trădat încrederea pe care BCE o avea în privința sa, întrucât această constatare nu era distinctă în sine de neîndeplinirea obligațiilor care îi era reproșată.

209 Trebuie amintit că o circumstanță agravantă nu este un element constitutiv al unei încălcări a cărei stabilire necesită dovada unor elemente materiale și, dacă este cazul, morale. Prin urmare, aceasta nu servește la caracterizarea încălcării ca atare, ci afectează nivelul pedepsei odată infracțiunea stabilită, pentru a ține seama de gravitatea faptelor în ansamblul lor și pentru a asigura, având în vedere toate acestea, efectul represiv și disuasiv al sancțiunii.

210 În decizia de concediere, Comitetul executiv a reproșat reclamantului că nu și-a respectat obligația de loialitate față de BCE, că și-a încălcat obligația de a respecta valorile comune și de a-și desfășura viața profesională și privată în acord cu statutul său de instituție a Uniunii, că și-a încălcat în mod continuu obligația de a proteja interesele financiare ale instituției și că a riscat reputația băncii. În plus, acesta a reținut ca circumstanță agravantă faptul că reclamantul nu a respectat absolut deloc încrederea pe care i-a acordat-o BCE.

211 Obligația de loialitate are, desigur, incidență asupra păstrării unei legături de încredere personale între o instituție și funcționarii săi care condiționează menținerea unui raport de muncă. Această obligație impune nu numai ca funcționarii să se abțină de la comportamente care aduc atingere demnității funcției și respectului datorat instituției și autorităților sale, ci și să dea dovadă de un comportament mai presus de orice suspiciune, pentru ca legăturile de încredere existente între această instituție și ei înșiși să fie întotdeauna menținute (Hotărârea din 19 mai 1999, Connolly/Comisia, T-34/96 și T-163/96, EU:T:1999:102, punctul 128). Cu toate acestea, nu rezultă însă că orice încălcare a obligației de loialitate ar determina în mod sistematic pierderea acestei încrederi și, așadar, concedierea ca rezultat inevitabil. Această încălcare poate fi doar ocazională sau poate avea doar un caracter minor sau benign. În acest caz, o întrerupere a raportului de muncă ar fi incompatibilă cu împrejurarea că Condițiile de angajare nu stabilesc un raport fix între diferitele tipuri de încălcări și sancțiunile disciplinare posibile.

212 În consecință, pierderea legăturii de încredere nu este un element constitutiv al abaterii disciplinare care constă într-o lipsă de loialitate, ci o circumstanță agravantă cauzată de nivelul deosebit de prejudiciabil și grav al acestei lipse, mai ales dacă funcționarul sau agentul a dat dovadă de o lipsă absolută de respect față de instituție.

213 Or, în speță, departe de a fi ocazionale, faptele privind rambursarea facturilor pentru meditații au fost eşalonate pe mai mulți ani, astfel cum admite reclamantul însuși.

214 Prin urmare, BCE a calificat în mod întemeiat în speță drept circumstanță agravantă faptul că reclamantul nu a respectat absolut deloc încrederea pe care i-a acordat-o aceasta.

- 215 În al doilea rând, reclamantul reproșează BCE că a menționat drept circumstanță agravantă faptul că un grad puțin ridicat și o vechime redusă nu aveau nicio incidență asupra capacității membrilor personalului de a efectua din proprie inițiativă, în împrejurări precum cele din cauză, verificări simple. Din nou, potrivit reclamantului, această pretinsă circumstanță agravantă nu ar fi distinctă de încălcările care îi sunt reproșate ca atare. Reclamantul susține, în plus, că nu avea niciun motiv să efectueze asemenea verificări în speță.
- 216 Această critică se întemeiază însă pe o interpretare inexactă a deciziei de concediere. Contrar celor sugerate de reclamant, Comitetul executiv nu a considerat caracterul modest al gradului său și al vechimii sale ca putând contribui la o circumstanță agravantă, ci, spre deosebire de comisia de disciplină, a refuzat să vadă în acesta o circumstanță atenuantă. În orice caz, articolul 45 a cincea liniuță din Condițiile de angajare prevede, desigur, că gradul și vechimea trebuie luate în considerare la stabilirea sancțiunii. Cu toate acestea, banca a putut aprecia că un grad și o vechime modeste nu constituiau o circumstanță atenuantă în speță, întrucât un asemenea grad și o asemenea vechime nu justificau ca un agent să se abțină de la efectuarea în mod spontan a unor verificări simple, care nu necesită o competență specială, și întrucât orice persoană rezonabil de prudentă le-ar fi efectuat în prezența împrejurărilor speței care trebuiau să suscite îndoieli cu privire la dreptul la rambursarea sumelor plătite.
- 217 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia nu ar fi existat, în speță, niciun motiv de a efectua vreo verificare, acesta echivalează cu contestarea existenței împrejurărilor din care BCE a dedus că facturile de la profesoara particulară C nu erau sincere și veritabile. Astfel, acesta se confundă cu al șaselea motiv, care a fost considerat nefondat.
- 218 Reclamantul contestă, în al treilea rând, că BCE a putut invoca, ca circumstanță agravantă, faptul că credibilitatea sa era în joc, în condițiile în care aceasta fusese menținută prin rezultatul pozitiv al procedurilor penale îndreptate împotriva sa și în special prin asigurarea publicității hotărârii din 18 octombrie 2017 pronunțate de Landgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Regional din Frankfurt am Main), care l-a achitat de infracțiunile de înșelăciune și de fals în înscrisuri în ceea ce privește facturile de fizioterapie.
- 219 Cu toate acestea, pe lângă faptul că reclamantul nu precizează ce publicitate a primit hotărârea Landgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Regional din Frankfurt am Main), BCE a putut să considere că faptele au putut să îi afecteze reputația și, în plus, credibilitatea sa în calitate de instituție financiară. Or, în temeiul articolului 45 a doua liniuță din Condițiile de angajare, instituția poate lua în considerare ca circumstanță agravantă riscul la care comportamentul membrului personalului a expus integritatea, reputația sau interesele instituției, fără a fi obligată să demonstreze dacă și, dacă este cazul, câte persoane din afara acesteia au cunoscut comportamentul persoanei interesate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 iunie 2016, HI/Comisia, F-133/15, EU:F:2016:127, punctul 204 și jurisprudența citată).
- 220 De asemenea, contrar celor susținute de reclamant, BCE a putut reține ca circumstanță agravantă faptul că el a acționat împotriva intereselor financiare ale instituției, pe care era totuși obligat să le protejeze. Astfel, este suficient să se constate în această privință că cererile de rambursare necuvenite ale reclamantului au avut în mod necesar un impact asupra finanțelor BCE care suportau în definitiv aceste costuri.

d) Cu privire la a treia critică a reclamantului

- 221 Reclamantul susține că Comitetul executiv nu a respectat rolul pe care îl joacă circumstanțele atenuante prin faptul că a susținut că cele reținute de comisia de disciplină nu reduceau în niciun fel pierderea încrederii BCE în privința sa.

- 222 În speță, comisia de disciplină reținuse ca circumstanțe atenuante caracterul modest al gradului și al vechimii reclamantului, lipsa de antecedent disciplinar și faptul că nu putea fi sigur că societatea A ar fi refuzat să ramburseze facturile de la B dacă ștampila „Kosmetikerin” nu ar fi fost omisă pe prima dintre ele.
- 223 Cu toate acestea, fără a încălca totuși natura lor de circumstanțe atenuante, Comitetul executiv a putut considera că aceste circumstanțe nu compensau în niciun caz pierderea încrederii BCE față de reclamant.
- 224 În special, din cuprinsul punctului 216 de mai sus rezultă că, spre deosebire de comisia de disciplină, Comitetul executiv a putut refuza să considere gradul și vechimea modestă ale reclamantului drept circumstanță atenuantă. În plus, articolul 45 a opta liniuță din Condițiile de angajare prevede, desigur, că, la alegerea sancțiunii disciplinare, trebuie să se țină seama de conduita membrului personalului pe tot parcursul carierei sale. Totuși, această dispoziție nu condiționează în mod obligatoriu pierderea legăturii de încredere de o stare de recidivă. Aceasta poate rezulta dintr-un singur fapt sau comportament. Or, având în vedere misiunile BCE, Comitetul executiv a putut, în speță, să pună în mod legitim accentul pe rigoarea impusă fiecărui agent pe plan financiar.

e) Cu privire la a patra critică a reclamantului

- 225 Reclamantul consideră că trebuie avute în vedere circumstanțele atenuante pe care le-a menționat în fața comisiei de disciplină și în observațiile sale din 30 aprilie 2018 și de care BCE nu ar fi ținut seama.
- 226 Reclamantul evocă, în primul rând, suferințele pe care el și familia sa au trebuit să le îndure de-a lungul întregii proceduri, în cursul căreia a fost suspendat din funcție. El evocă de asemenea dreptul său de a regăsi liniștea interioară și de a-și putea restabili onoarea.
- 227 Cu toate acestea, durata procedurii disciplinare nu figurează printre elementele menționate la articolul 45 din Condițiile de angajare drept circumstanțe atenuante și nu este relevantă pentru stabilirea sancțiunii disciplinare care, potrivit acestui articol, trebuie să fie proporțională cu gravitatea abaterii săvârșite (a se vedea prin analogie Hotărârea din 10 iunie 2016, HI/Comisia, F-133/15, EU:F:2016:127, punctul 200).
- 228 În plus, reclamantul nu își susține critica. El nu furnizează elemente concrete care să precizeze suferințele pe care el și familia sa le-ar fi suferit ca urmare a procedurii și a lungimii sale, în special modul în care ele ar fi depășit preocupările și incertitudinea pe care le generează în mod inevitabil procedurile penale și disciplinare și pe care BCE ar fi trebuit să le ia în considerare ca circumstanță atenuantă.
- 229 De asemenea, reclamantul nu dezvoltă critica întemeiată pe pretinsul său drept de a regăsi liniștea interioară și de a-și restabili onoarea. Acest lucru este valabil în special în contextul prezentului motiv, care, invocat cu titlu subsidiar și limitat la contestarea proporționalității sancțiunii, presupune că abaterea disciplinară este dovedită.
- 230 În al doilea rând, reclamantul își întemeiază argumentația pe bilanțul său foarte bun în cadrul BCE și susține că acesta ar fi trebuit luat în considerare ca circumstanță atenuantă.
- 231 Cu toate acestea, din cuprinsul punctului 224 de mai sus rezultă că Comitetul executiv a putut considera că încrederea BCE față de reclamant era pierdută în pofida împrejurării că faptele reproșate constituiau prima sa neîndeplinire a obligațiilor.

- 232 În rest, reclamantul se limitează să prezinte rapoarte de evaluare întocmite în mod vădit la sfârșitul anilor 2008 și 2010, precum și o scurtă apreciere care figurează într-un e-mail din data de 29 septembrie 2011. Aceste documente nu sunt probante în ceea ce privește modul de exercitare în general a funcțiilor sale între anul 2011 și data suspendării sale, 21 octombrie 2014, de la care nu a mai făcut obiectul unei evaluări.
- 233 În consecință, în mod întemeiat BCE nu a reținut bilanțul reclamantului în cadrul său ca circumstanță atenuantă (a se vedea punctul 196 de mai sus).
- 234 În al treilea rând, reclamantul reproșează BCE că nu a luat în considerare faptul că nu a avut intenția să își încalce obligațiile profesionale, că nu a acționat în interes personal și că instituția nu a suferit niciun prejudiciu.
- 235 Potrivit articolului 45 a treia liniuță din Condițiile de angajare, gradul de intenție este un element de care BCE trebuie să țină seama la stabilirea sancțiunii disciplinare.
- 236 Reiese însă din examinarea comună a celui de al treilea și a celui de al șaptelea motiv, precum și a celui de al șaselea motiv și, în plus, din cuprinsul punctului 216 de mai sus că BCE a putut să considere că din modul de redactare a facturilor pentru meditații se putea deduce că acestea nu erau sincere și veritabile, că împrejurările obiective ale speței, care suscitau îndoieli cu privire la dreptul la rambursarea facturilor menționate, impuneau verificări simple care erau accesibile reclamantului și că, asemenea oricărei persoane suficient de prudente, el ar fi trebuit cel puțin să informeze administrația și să colaboreze cu aceasta.
- 237 În aceste condiții, Comitetul executiv a putut în mod întemeiat (a se vedea punctul 196 de mai sus) să nu rețină ca circumstanță atenuantă lipsa caracterului intenționat în ceea ce privește reclamantul.
- 238 Situația este aceeași referitor la susținerea reclamantului potrivit căreia el nu ar fi acționat în interes personal, din moment ce a beneficiat de rambursările în litigiu.
- 239 Același lucru este valabil și pentru faptul că BCE nu ar fi suferit niciun prejudiciu, întrucât reclamantul nu putea să ignore că rambursarea cheltuielilor școlare era în sarcina BCE. În plus, dincolo de acest prejudiciu material, reiese din examinarea celei de a doua critici invocate de reclamant în cadrul prezentului motiv că BCE a putut considera în mod rezonabil că comportamentul său a putut să îi afecteze reputația și, prin urmare, credibilitatea sa ca instituție financiară (a se vedea punctul 219 de mai sus), cauzându-i astfel și un prejudiciu moral.
- 240 În al patrulea rând, reclamantul își întemeiază argumentația pe faptul că BCE nu a ținut seama de faptul că nu i-a fost adresat niciun avertisment, deși faptele în litigiu s-au desfășurat în văzul și cu știrea BCE pe o perioadă de patru ani în ceea ce privește facturile pentru meditații.
- 241 Totuși, acest aspect al cauzei privește cererile de rambursare introduse în anii 2010, 2012 și 2014, precum și în luna ianuarie a anului 2017. Or, din examinarea celui de al doilea motiv rezultă că comisia de disciplină nu a descoperit faptele decât în cursul lunii martie a anului 2017, cu ocazia examinării aprofundate a dosarului reclamantului la care au condus-o aspectele cauzei referitoare la facturile de fizioterapie și la chitanțele de farmacie. În plus, în urma a câteva investigații suplimentare, BCE a notificat reclamantului proiectul viitorului raport nr. 2 la 19 iunie 2017, respectiv la numai aproximativ trei luni după această descoperire. În aceste condiții, nu se poate reproșa băncii că nu a adresat un avertisment reclamantului în legătură cu facturile pentru meditații.
- 242 Reclamantul susține de asemenea că faptele referitoare la facturile de fizioterapie și la chitanțele de farmacie s-au desfășurat pe o perioadă de cinci ani, din nou fără avertisment.

243 Totuși, acest din urmă argument este lipsit de relevanță din moment ce BCE a putut aprecia că fiecare dintre cele trei aspecte ale cauzei, chiar dacă ar fi luate în considerare în mod izolat, a afectat în mod ireversibil încrederea care se afla la baza relației sale cu personalul (a se vedea punctul 99 de mai sus) și că, așadar, aspectul cauzei referitor la facturile pentru meditații, care nu este afectat de nicio nelegalitate, era suficient pentru a justifica decizia de concediere.

f) Concluzii cu privire la al zecelea motiv și cu privire la concluziile în anulare

244 Reiese din ceea ce precedă că criticile reclamantului invocate în cadrul celui de al zecelea motiv nu sunt justificate și că, pe cale de consecință, acesta nu dovedește caracterul disproporționat (a se vedea punctul 197 de mai sus) al deciziei de concediere.

245 Așadar, al zecelea motiv nu este fondat.

246 Ținând seama de faptul că caracterul în parte fondat al celui de al doilea motiv nu este suficient pentru a justifica anularea deciziei de concediere și, prin urmare, nici pe cea a refuzului de redeschidere a procedurii (a se vedea punctul 100 de mai sus) și că niciun alt motiv nu este fondat, concluziile în anulare trebuie respinse în totalitate.

B. Cu privire la al doilea capăt de cerere, prin care se solicită dispunerea de către Tribunal a reintegrării reclamantului

247 Prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, reclamantul solicită Tribunalului să dispună reintegrarea sa.

248 Aceste concluzii trebuie însă respinse ca fiind formulate în fața unei instanțe care nu are competența de a se pronunța cu privire la acestea, întrucât nu este de competența Tribunalului să adreseze somații administrației (a se vedea în acest sens Ordonanța din 22 septembrie 2016, Gaki/Comisia, C-130/16 P, nepublicată, EU:C:2016:731, punctul 14 și jurisprudența citată). În plus, întrucât concluziile în anulare au fost respinse, se impune de asemenea respingerea, pe cale de consecință, a prezentelor concluzii (a se vedea în acest sens Ordonanța din 25 mai 2011, Meierhofer/Comisia, F-74/07 RENV, EU:F:2011:63, punctul 69).

C. Cu privire la al treilea capăt de cerere, prin care se solicită repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit reclamantul

249 Reclamantul solicită Tribunalului obligarea BCE la repararea prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit și pe care îl evaluează *ex aequo et bono* la 20 000 de euro.

250 Trebuie amintit că angajarea răspunderii unei instituții, a unui organ, a unui oficiu sau a unei agenții a Uniunii este supusă întrunirii unui ansamblu de condiții, și anume nelegalitatea comportamentului care îi este reproșat, caracterul real al prejudiciului invocat și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul reproșat și prejudiciul invocat, aceste trei condiții fiind cumulative (a se vedea Hotărârea din 3 octombrie 2019, DQ și alții/Parlamentul, T-730/18, EU:T:2019:725, punctul 47 și jurisprudența citată).

251 În ceea ce privește condiția referitoare la nelegalitatea comportamentului, este necesar să se arate că, potrivit unei jurisprudențe constante, concluziile în despăgubire, prezentate împreună cu concluzii în anulare lipsite de orice temei juridic, sunt ele însele lipsite de un asemenea temei dacă sunt strâns legate de acestea din urmă (Hotărârea din 30 septembrie 2003, Martínez Valls/Parlamentul, T-214/02, EU:T:2003:254, punctul 43, și Hotărârea din 28 februarie 2018, Paulini/BCE, T-764/16, nepublicată, EU:T:2018:101, punctul 86).

- 252 Prin urmare, din moment ce concluziile în anulare sunt respinse ca lipsite de orice temei juridic (a se vedea punctul 246 de mai sus), este necesar să se respingă de asemenea concluziile în despăgubire în măsura în care acestea se întemeiază pe termenii pretins „duri” ai deciziei de concediere, pe faptul că aceasta ar fi întemeiată pe o atingere adusă relației de încredere despre care se pretinde că ar fi ireversibilă, fără ca BCE să fi explicat în ce mod această încredere ar fi fost afectată în mod iremediabil, și pe atingerea adusă reputației reclamantului rezultată din deciziile atacate.
- 253 Reclamantul deduce însă prejudiciul său și din incertitudinea în care s-a aflat pentru motivul că procedura ar fi fost nerezonabil de lungă.
- 254 Or, deși încălcarea termenului rezonabil nu poate, în principiu, să justifice anularea unei decizii adoptate în urma unei proceduri administrative (a se vedea punctul 178 de mai sus), această încălcare poate fi luată în considerare în cadrul soluționării concluziilor în despăgubire (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 aprilie 2019, AV/Comisia, T-303/18 RENV, nepublicată, EU:T:2019:239, punctul 87 și jurisprudența citată).
- 255 În această privință, trebuie amintit că o procedură disciplinară plasează orice funcționar sau agent într-o situație de incertitudine în ceea ce privește viitorul său profesional, cauzându-i în mod necesar stres și o anumită anxietate și că, atunci când această incertitudine persistă pe o perioadă excesivă, intensitatea stresului și a anxietății crește dincolo de ceea ce este justificabil (Hotărârea din 13 ianuarie 2010, A și G/Comisia, F-124/05 și F-96/06, EU:F:2010:2, punctul 147) și poate, în principiu, să constituie un prejudiciu moral.
- 256 În speță, trebuie amintit însă, în ceea ce privește legătura de cauzalitate, că jurisprudența este stabilită în sensul că trebuie ca reclamantul să facă dovada unei relații directe și certe de la cauză la efect între fapta culpabilă săvârșită de instituție și prejudiciul invocat (Hotărârea din 28 septembrie 1999, Hautem/BEL, T-140/97, EU:T:1999:176, punctul 85, și Hotărârea din 5 iulie 2011, V/Parlamentul, F-46/09, EU:F:2011:101, punctul 158). Astfel, comportamentul reproșat trebuie să fie cauza determinantă a prejudiciului (Ordonanța din 31 martie 2011, Mauerhofer/Comisia, C-433/10 P, nepublicată, EU:C:2011:204, punctul 127, și Hotărârea din 8 noiembrie 2018, Cocchi și Falcione/Comisia, T-724/16 P, nepublicată, EU:T:2018:759, punctul 96).
- 257 În susținerea concluziilor sale în despăgubire, reclamantul prezintă un certificat medical cu data de 30 octombrie 2017 care impută într-o frază dezvoltarea progresivă a insomniilor, a unei pierderi în greutate și a durerilor de cap pe care le suferă „situației de lucru create de BCE”.
- 258 Pentru a aprecia valoarea probantă a acestui certificat, trebuie să se țină seama de ansamblul împrejurărilor speței.
- 259 În această privință, este necesar în special să se arate că, deși reclamantul a fost expus riscului unei sancțiuni disciplinare începând de la suspendarea sa, la 21 octombrie 2014, și aceasta până la decizia de concediere, la 7 mai 2019, el s-a aflat concomitent sub incidența mai multor proceduri penale. Reclamantul a făcut astfel obiectul unei urmăriri penale pentru infracțiunea de înșelăciune și de fals în înscrisuri, în sensul articolului 263 alineatul (1), precum și al articolului 267 din Codul penal german, în raport cu facturile de fizioterapie (a se vedea punctul 7 de mai sus). Aceste două infracțiuni erau pasibile de o pedeapsă cu închisoarea de maximum cinci ani. De asemenea, domiciliul său a fost percheziționat încă de la 16 octombrie 2014. Ulterior, urmărirea penală a fost extinsă la aspectul cauzei referitor la chitanțele de farmacie. La 12 septembrie 2016, reclamantul a făcut obiectul unui rechizitoriu al Ministerului Public care, deși a clasat cauza sub aspectul referitor la chitanțele de farmacie, l-a inculpat, în schimb, în mod oficial pentru înșelăciune și fals în înscrisuri pentru aspectul privind facturile de fizioterapie și l-a trimis în fața instanței penale (a se vedea punctul 7 de mai sus). Prin hotărârea din 18 octombrie 2017 a Landgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Regional din Frankfurt am Main), reclamantul a fost achitat pentru aceste fapte (a se vedea punctul 14 de mai sus). Cu toate acestea, în același timp, reclamantul a fost urmărit pentru înșelăciune în ceea ce privește

facturile pentru meditații. Acesta nu a fost informat cu privire la finalizarea procedurilor penale care îl privesc decât prin scrisoarea Ministerului Public din 30 aprilie 2019 (a se vedea punctul 23 de mai sus), prin care i s-a anunțat clasarea cauzei sub acest din urmă aspect.

- 260 Rezultă că reclamantul a făcut obiectul unor proceduri penale, inclusiv al unei percheziții la domiciliu, și a fost supus perspectivei anxiogene a unei condamnări penale pe toată perioada, pe care o consideră nerezonabilă, în care a durat procedura în litigiu.
- 261 Pe de altă parte, trebuie arătat că reclamantul a susținut, cu o deosebită insistență, pe tot parcursul cercetării disciplinare, precum și în prezenta acțiune că BCE ar fi trebuit să suspende această procedură și să nu o închidă înainte de a avea cunoștință despre rezultatul procedurilor penale. Reclamantul a considerat astfel în mod necesar că acestea din urmă aveau o importanță primordială în cazul său.
- 262 Or, BCE nu poate fi considerată responsabilă pentru durata procedurilor penale naționale.
- 263 De asemenea, în acest context, singurul certificat medical din 30 octombrie 2017 pe care l-a depus reclamantul, care nu este detaliat, care este lipsit de orice anamneză și care nici măcar nu face aluzie la procedurile penale, nu constituie o probă suficientă a faptului că insomniile, pierderea în greutate și durerile de cap evocate în acesta își aveau cauza determinantă în incertitudinile legate de durata procedurii disciplinare.
- 264 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se concluzioneze că reclamantul, căruia îi revine sarcina probei (a se vedea punctul 256 de mai sus), nu stabilește corespunzător cerințelor legale legătura de cauzalitate dintre comportamentul pretins culpabil al BCE și prejudiciul pe care îl invocă. Or, astfel cum s-a arătat la punctul 256 de mai sus, această legătură este una dintre condițiile cumulative care trebuie îndeplinite pentru ca răspunderea unei instituții să poată fi angajată.
- 265 În consecință, concluziile în despăgubire ale reclamantului trebuie respinse.
- 266 Prin urmare, acțiunea reclamantului trebuie respinsă în totalitate.

D. Cu privire la cererea BCE prin care se solicită Tribunalului audierea reclamantului, a soției sale și a copiilor săi, precum și, eventual, a lui B

- 267 În măsura în care este necesar, BCE a solicitat Tribunalului să îi citeze ca martori pe reclamant, pe soția sa și pe copiii săi, precum și, eventual, pe presupusa fizioterapeută B pentru a-i audia în legătură cu facturile de fizioterapie sau, cel puțin, pentru a-l audia pe reclamant în această privință în calitate de parte în litigiu.
- 268 În măsura în care s-a statuat că faptele referitoare la aceste facturi sunt prescrise (a se vedea punctul 89 de mai sus), această cerere trebuie respinsă.

IV. Cu privire la cheltuielile de judecată

- 269 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Cu toate acestea, potrivit articolului 135 alineatul (1) din același regulament, Tribunalul poate, în măsura impusă de echitate, să decidă ca o parte care cade în pretenții să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, doar o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte sau chiar să decidă ca ea să nu fie obligată la plata acestora. În plus, potrivit articolului 135 alineatul (2) din regulamentul menționat, o parte, chiar dacă

a avut câștig de cauză, poate fi obligată de Tribunal la plata, în tot sau în parte, a cheltuielilor de judecată în cazul în care conduita acesteia, inclusiv din perioada anterioară formulării cererii introductive, justifică acest lucru.

270 Or, în speță, din cuprinsul punctelor 82 și 89 de mai sus reiese că BCE a finalizat procedura disciplinară și a reținut împotriva reclamantului că nu și-a îndeplinit obligațiile în ceea ce privește aspectele cauzei referitoare la facturile de fizioterapie și la chitanțele de farmacie în pofida prescrierii lor.

271 În aceste condiții, se va face o justă aplicare a dispozițiilor citate la punctul 269 de mai sus, obligând reclamantul să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, trei sferturi din cheltuielile de judecată efectuate de BCE și obligând-o pe aceasta din urmă să suporte restul de un sfert din propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) DI suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și trei sferturi din cheltuielile de judecată efectuate de Banca Centrală Europeană (BCE), care suportă restul cheltuielilor sale de judecată.

Gervasoni

Madise

Nihoul

Frendo

Martín y Pérez de Nanclares

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 iunie 2021.

Semnături

Cuprins

I. Istoricul litigiului.....	1
II. Procedura și concluziile părților	5
III. În drept	6
A. Cu privire la primul capăt de cerere, având ca obiect anularea deciziilor atacate	6
1. Observații introductive	6
2. Primul motiv, întemeiat pe neкомпetența autorului deciziilor atacate	7
3. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8.3.2 din Regulamentul privind personalul și a principiului securității juridice.....	8
a) Cu privire la caracterul obligatoriu sau nu al termenului de un an	8
b) Cu privire la aspectul dacă faptele erau prescrise	9
1) Cu privire la noțiunea de „descoperire a faptelor”, care determină curgerea termenului de prescripție de un an	9
2) Cu privire la eventuala prescriere a procedurii disciplinare referitoare la facturile de fizioterapie	10
3) Cu privire la eventuala prescriere a procedurii disciplinare referitoare la chitanțele pentru cheltuieli de farmacie	12
4) Cu privire la eventuala prescriere a procedurii disciplinare referitoare la facturile pentru meditații	12
c) Concluzie cu privire la al doilea motiv	13
4. Cu privire la al treilea și la al șaptelea motiv, întemeiate, pe de o parte, pe încălcarea adagiului „penalul ține în loc procedura disciplinară”, a principiului bunei administrări și a obligației de solitudine și, respectiv, pe de altă parte, pe încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție și a articolului 48 din cartă.....	14
a) Cu privire la încălcarea adagiului potrivit căruia „penalul ține în loc procedura disciplinară”	14
b) Cu privire la încălcarea dreptului la prezumția de nevinovăție și a articolului 48 din cartă	15
c) Cu privire la încălcarea principiului bunei administrări și a obligației de solitudine	17
d) Concluzie cu privire la al treilea și la al șaptelea motiv.....	18
5. Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8.3.7 din Regulamentul privind personalul și a principiului imparțialității, astfel cum este consacrat la articolul 41 din cartă	18
a) Cu privire la prima critică a reclamantului	18

b) Cu privire la a doua critică a reclamantului	20
c) Cu privire la a treia și la a patra critică ale reclamantului	20
d) Concluzie cu privire la cel de al patrulea motiv.....	20
6. Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului la apărare	20
7. Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe erori vădite de apreciere.....	21
a) Observație preliminară	21
b) Cu privire la examinarea incompletă a împrejurărilor cauzei, cu privire la erorile în aprecierea unor elemente de probă și cu privire la eroarea de drept care afectează aspectul cauzei referitor la facturile pentru meditații.....	22
8. Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe încălcarea termenului rezonabil și a obligației de solitudine.....	23
9. Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare	24
10. Cu privire la al zecelea motiv de recurs, formulat cu titlu subsidiar și întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității	25
a) Observație preliminară	25
b) Cu privire la prima critică a reclamantului	26
c) Cu privire la a doua critică a reclamantului	27
d) Cu privire la a treia critică a reclamantului	28
e) Cu privire la a patra critică a reclamantului	29
f) Concluzii cu privire la al zecelea motiv și cu privire la concluziile în anulare.....	31
B. Cu privire la al doilea capăt de cerere, prin care se solicită dispunerea de către Tribunal a reintegrării reclamantului	31
C. Cu privire la al treilea capăt de cerere, prin care se solicită repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit reclamantul	31
D. Cu privire la cererea BCE prin care se solicită Tribunalului audierea reclamantului, a soției sale și a copiilor săi, precum și, eventual, a lui B.....	33
IV. Cu privire la cheltuielile de judecată	33